WASHINGTON DC

Лицем до молоді! У пошані до піонерів –

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J. 07303 434-0237 434-0807 УНСоюзу: 435-8740 — Тел. в Ню Йорку: — BArcly 7-4125 УНСоюзу: BArcly 7-6337

РІК LXXVIII. Ч. 31. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, , СЕРЕДА, 17-го ЛЮТОГО 1971 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, FEBRUARY 17, 1971 No. 31. VOL. LXXVIII.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Вівторок, 16 лютого 1971

В АМЕРИЦІ

НА ПЕРЕШКОДІ СТВОРЕННЯ ЗАПРОПОНОВАНОЇ президентом Ніксоном армії виключно з добровольців зустрічаються чималі труднощі. Найбільша з них та, що американська молодь не поспішає добровільно йти на службу до різних родів військ, бо там відносно мало платять. Представник Пентагону сказав, що для здійснення добровільної американської армії в 1973 році треба значно підвищити платні військовикам та надати їм інші різні пільги.

ВИПУСКНИКА ВІЙСЬКОВОЇ АКАДЕМІЇ ЗСА „Вест Пойнт" Корнеліюса МекНіла Купера мол., негра з Форест Гілл у Каліфорнії, звільнено від обов'язків без будь-якої покари, бо він заявив, що був і є проти війни та вбивства. Його звільнили на підставі морального заперечення війни. В листі - проханні про відставку він подав, що вважає „службу у збройних силах неморальною акцією".

МЕШКАНЦІ ГАЇТІ ВЕЛИКОЮ БІЛЬШІСТЮ ГОЛОСІВ проголосували за тим, щоб син сучасного президента республіки, Жан К. Дювальє, був їхнім наступним президентом. За нього голосували понад два мільйони осіб, майже не було голосів „проти". Сучасний президент Гаїті, Дювальє - батько, поважно хворий.

У КОЛЮМБІЙСЬКІЙ ВИЩІЙ ШКОЛІ МІЖНАРОДНИХ СПРАВ у Ню Йорку відбулась демонстрація проти наступу антикомуністичних військ у Ляосі. Одного студента заарештовано, а іншого студента і трьох поліцаїв було поранено. Демонстранти дуже пошкодили три бюра. Демонстрацію влаштувала група студентів і професорів під назвою „Комітет мирної акції".

ЧЛЕН ПАЛАТИ РЕПРЕЗЕНТАНТІВ, демократ Кін Гехлер вніс прохання до президента Ніксона звільнити від обов'язків підсекретаря внутрішніх справ Фреда Расселла. Ф. Расселл призначив з усіх 13 осіб — 7 осіб до Ради в справах безпеки праці в шахтах, які цілковито на тій справі не розуміються.

НА МАНГЕТТЕНІ Й НА БРОНКСІ В НЮ ЙОРКУ закінчився 11-денний страйк обслуги 650 гаражів, яка добилась підвищення платні та інших поліпшень. З закінченням цього страйку власники майже 70 000 авт, замкнених у гаражах, зможуть їх тепер забрати й користуватись ними.

НАСТУПНИМ ПРЕМ'ЄРОМ ПРОВІНЦІЙНОГО УРЯДУ ОНТАРІО, де живе одна третина всіх канадійців, має бути 41-річний теперішній міністер освіти онтерійського уряду Вільям Дейвіс. Його вже вибрано провідником Онтерійської Прогресивної Консервативної партії.

У СВІТІ

У ПОЛЬЩІ ВІДБУВСЯ страйк к. 10.000 робітників в текстильних фабриках Лодзі. Польський прем'єр Пйотр Ярошевіч їздив туди з 3-ма іншими членами Політбюра і мав розмови з робітниками, яким заявив, що їх вимоги щодо підвищення винагороти „є неарелістичні".

ТАСС ПРОГОЛОСИВ нову совєтську господарську „п'ятирічку", яка ніби кладе більший, як дотепер, натиск на легку промисловість з продукцією предметів першої потреби. 30 березня ц. р. почнеться 24-ий конґрес компартії СССР, на якому прем'єр Алексєй Косиґін формально представить той плян для одобрення.

СОВЄТИ ДОЗВОЛИЛИ 7-ом жидівським родинам виеміґрувати, — між ними є Естер Ріґельман і її син Леонід, яким ЗСА признали американське громадянство. Вони переїдуть до ЗСА, всі інші — до Ізраїлю.

ТРИ ЗАХІДНІ АЛЬЯНТИ ЗАПРОПОНУВАЛИ Совєтам, щоб з конституції Західньої Німеччини скреслити точку, яка визначує Західній Берлін, як один з її „країн" та щоб в заміну за те СССР ґарантував вільний доступ із Західньої Німеччини до Західнього Берліну та щоб облегшено зв'язок мешканців Західнього Берліну із Східнім.

ПРЕМ'ЄР ІТАЛІЇ ЕМІЛІО КОЛЬОМБО ЗАЯВИВ в пресовому інтерв'ю, що комуністи не буіуть допущені до участи в уряді. Кольомбо прибуде в цьому тижні до Америки.

АВСТРІЙСЬКИЙ КАРДИНАЛ ЙОЗЕФ КЕНІҐ ЗАЯВИВ, що він ніколи не розмовляв з Папою Павлом УІ про можливості резиґнації Папи ані теж про можливих його наступників. Однак кардинал Keніґ потвердив, що не є виключеним вибір нового Папи з-посеред не-італійців.

В СТОЛИЦІ ІРАНУ ТЕГЕРАНІ ПІДПИСАНО договір між 23-ма міжнародніми нафтовими компаніями та 6-ма державами з обширу Перської затоки, продуцентами нафти. Цей 5-тирічний договір значно підвищує ціну за нафтові концесії в країнах — Ірані, Іраку, Савді Арабії, Кувайті, Абу Джабі і Квантарі. В Західній Европі, Індії, Японії й інших імпортуючих ґазоліну державах газоліна значно подорожчає.

ПРЕМ'ЄР КАМБОДЖІ ГЕН. ЛОН НОЛЬ ПЕРЕЇХАВ американським військовим літаком до шпиталю біля Гонолюлю на Гаваях, де існують спеціяльні можливості лікування від наслідків мізкового удару. Лон Ноль був 10 днів тому частинно спаралізований. Керму уряду перебрав віце - прем'єр ген. Сірік Матак.

Д-р Василь Шкудор, заслужений ґромадянин, помер нагло в Дітройті

У хвилині, як це число „Свободи" вже починало друкуватись на пресі, з Дітройту наспіла сумна вістка, що там у неділю, 14-го лютого, помер нагло на 56-му році життя заслужений наш громадянин і діяч д-р Василь Шкудор, осиротивши дружину Галю, дітей Юрка і Христину та ближчу і дальшу родину. Панахиди в похоронному заведенні Бугая у вівторок і середу 16 і 17-го лютого о год. 7:30 вечером, а похорон в четвер, 18-го лютого, о год. 8:45 рано до церкви Непорочного Зачаття й опісля на цвинтар.

ДОДАТОК ІЗ СВЯТКУВАНЬ РОКОВИН 22-ГО СІЧНЯ

У цьому числі „Свободи" друкується двосторінкова вставка із фотознімками та описами врочистостей з нагоди 53-их роковин проголошення незалежности Української Народної Республіки 22-го січня 1918-го року. На цих додаткових сторінках можна було використати тільки частину із усіх одержаних матеріялів. Залишені матеріяли будуть поступово використані в чергових числах „Свободи".

ВЕРХОВНОМУ АРХИЄПИСКОПОВІ УКЦ КАРДИНАЛОВІ ЙОСИФОВІ СЛІПОМУ СПОВНЯЄТЬСЯ 79 РОКІВ

В середу, 17-го лютого 1971, з датою якого появляється це число „Свободи", сповняється 79 років з дня народження Верховного Архиєпископа Української Католицької Церкви Кардинала Йосифа Сліпого. З цієї нагоди Світове Товариство за патріярхальний устрій Української Католицької Церкви розіслало до преси повідомлення, в якому сказано:

У той для нас усіх радісний день уродин Голови Помісної Української Католицької Церкви Блаженнішого Верховного Архиєпископа Кир Йосифа VII — що припадає на день 17-го лютого — Світове Товариство за Патріярхальний Устрій Української Католицької Церкви у тісній лучбі з усіми краєвими товариствами та їхніми низовими клітинами сердечно вітають Голову нашої Церкви Їх Блаженство Верховного Архиєпископа та сердечно бажають у кріпкому здоров'ю прожити многі літа.

Управа Світового Товариства за Патріярхальний Устрій Української Католицької Церкви та Управи усіх краєвих Товариств відзначують неділю 21-го лютого 1971 р. врочистим святочним днем для вшанування уродин Голови нашої помісної Церкви Блаженнішого Верховного Архиєпископа Кир Йосифа VII, та прохають сердечно духовенство та усіх вірних у цілому вільному світі, щоб урочистими Службами Божими і об'єднаними молитвами подякували Всевишньому, що нам зберіг при життю і післав найкращого Сина нашої Церкви і народу героя-мученика Блаженнішого

Блаженніший Верховний Архиєпископ Кардинал Йосиф Сліпий

Верховного Архиєпископа Кир Йосифа VII.

Занесімо у той день наші щирі молитви перед престіл Всевишнього за здоров'я Їх Блаженства Верховного Архиєпископа, за помісну нашу Церкву, за Синод та єдність наших Владик, духовенства і всего українського народу та гарячо просімо Пречисту Діву Марію, щоб кріпила Їх Блаженство Верховного Архиєпископа силами і здоров'ям для завершення того історичного післанництва на славу нашої Церкви та усього українського народу.

Управа Світового Т-ва за Патріярхальний Устрій Української Католицької Церкви

Москва далі намагається створити базу для атомових підводних човнів на Кубі

Вашингтон. — Не зважаючи на запевнення совєтського уряду, що Радянський Союз не порушить домовлення із З'єднаними Стейтами Америки про недопускальність інсталяції ракетних чи атомових баз на Кубі і в області Карібського моря, Москва й далі намагається здійснити свої пляни в цьому напрямку. Згідно з повідомленнями з Пентаґону, опублікованими в суботу 13 лютого, до пристані в Гавані на Кубі прибув знову совєтський ракетний крейсер (лінійний корабель) і крім того совєтське командування підвело на відстань яких 100 миль до Кубинського порту Сієнфуеґос 9 000-тоновий тендер, призначений для засоблювання атомових підводних човнів. Водночас із цим представник Пентаґону відмовився підтвердити повідомлення, що згаданий тендер підплив до Куби в супроводі підводних човнів, порушуваних нуклеарною енерґією й озброєних у 21-цалеві торпеди для атакування чужих підводних човнів та інших кораблів. Минулого тижня Пентаґон підтвердив повідомлення совєтської пресової аґенції ТАСС, що ескадра совєтської фльоти проведе найближчими днями ділові відвідини на Кубі.

Південні в'єтнамці перерізують шляхи постачання комуністів у Ляосі

Сайґон. — Південно-в'єтнамське військове командування повідомляє, що вдалося вже перерізати всі, з винятком двох із цілої сіті доріг і стежок розгалуженого „шляху Го Чі Міня", що його переведено через територію невтрального Ляосу задля перекидання до Південного В'єтнаму комуністичного війська, зброї і всякого виряду. Південно-в'єтнамські війська посуваються вглиб Ляосу дуже помалу й обережно та зайшли туди всього на яких 1 5миль, дійшовши авангардними частинами до опустілого міста Чепон, одного з перехресних пунктів шляху Го Чі Міня. Військове командування виправдує повільний темп операції фактом, що подорозі південно-в'єтнамські війська знаходять раз-у-раз засекречені склади воєнного виряду й потребують часу для розшуків, підрахунку та нівечення тих складів. І так, знайдено вишкільний центр комуністів з кругло 400 будинками, сімома совєтськими вантажними автами і 5.500 ґальонами ґазоліни. знищено теж подорозі 30 ворожих танків і вбито 449 комуністичних вояків. Два дні тому південно-в'єтнамське командування показало журналістам один великий засекречений комуністичний склад зброї. Зате американці мають в Ляосі великі втрати в гелікоптерах. Припускають, що в Ляосі є тепер кругло 10.000 до 12.000 південно-в'єтнамського війська — докладних цифер не подано.

Британська валюта перейшла на децимальну систему

Лондон. — Британія зірвала з своєю кругло 1.000-літньою традицією і перейшла на децимальну систему у валюті. Дотепер британська валюта була одною із найскладніших у світі: один фунт ділився на 20 шилінгів, а один шилінг на 12 пенсів себто один фунт мав 240 пенсів. Тому, що один фунт рівновартний 2.40 дол., то один пенс рівнявся одному американському центові. Тепер справа стала куди простішою, коли фунт, зберігши давню вартість у відношенні до доляра, буде ділитися на 100 нових пенсів. Перехідний період передбачено на півтори року, себто впродовж того часу будуть курсувати теж давні монети з давнім поділом. Це може спричинити хаос, який — проте, за сподіваннями британських господарників триватиме коротко, бо британці перейдуть, мабуть, самотужки на нову систему значно скоротивши перехідний період. Покищо загал прийняв згадану реформу валюти спокійно, прийнявши її радше з гумором, ані ж проявами невдоволення і гніву. Випущено шість нових монет, при чому 5 пенсів завбільшки американського „кводра", себто 25 центів.

У Польщі відкликано підвищення цін на харчові продукти

Варшава. — Новий польський прем'єр Пйотр Ярошевіч проголосив, що на спільному засіданні партійної та державної верхівки вирішено відкликати розпорядок про підвищення цін на харчові продукти, який став був у грудні минулого року безпосередньою причиною великих заворушень в прибалтійських польських містах. Це вже друга поступка польського уряду робітникам, бо під час перебування нового партійного шефа Едварда Герека в Щеціні і Ґданську проголошено закинення пляну визначування робітничих платень за продуктивністю і рентовністю окремих підприємств і фабрик. Неспокій серед польських робітників продовжується, бо ще не минувся страйковий рух у текстильних фабриках в Лодзі, куди їздив Ярошевіч із трьома іншими членами Політбюра. „Глос Роботнічи" в Лодзі нарікає, що робітники в текстильному промислі належать до найгірше платних і тамошня робітниця в прядільні заробляє місячно коло 100 дол. Однак страйк у Лодзі мав спокійний характер, бо робітниці приходили до фабрик, тільки не працювали. Прем'єр Яношевіч заявив, що скасування розпорядку про підвищення харчових цін стало можливе завдяки допомозі від Совєтського Союзу: закордонні кореспонденти у Варшаві припускають, що тою „допомогою" була згода Москви, щоб Польща не мусіла посилати різньої допомоги Північному В'єтнамові.

У КИЄВІ ВІДБУВСЯ 2-ИЙ ТАЄМНИЙ З'ЇЗД РОДИЧІВ В'ЯЗНІВ ЄВАНГЕЛЬСЬКИХ БАПТИСТІВ

Управа Об'єднання Українських Євангельсько-Баптистських Церков у ЗСА інформує, що в столиці України, Києві, в днях 12-13 грудня 1970 року, відбувся 2-ий таємний З'їзд родичів в'язнів євангельських християн-баптистів. З'їзд опублікував 13 важливих документів-заяв, закликів і повідомлень на 55 сторінок машинопису, в яких викриваються жахіття знущань над невинними людьми московськими тиранами. Між цими важливими документами є звернення „До всіх християн світу", „До генерального секретаря ОН", „До президента Світового Союзу Баптистів" і верховод совєтського уряду. З'їзд повідомляє ввесь світ про нелюдські й свавільні знущання над християнами в СССР.

В одному із тих важливих документів 2-ий Всесоюзний З'їзд родичів в'язнів ЄХБ засуджуючи московську тиранію, домагається повної свободи релігії. Беручи до уваги важливість цього документу, наводимо його із незначним скороченням:

„УРЯДОВІ СССР"

„Чи ти думаєш, чоловіче, що ти втечеш від суду Божого?"
(Посл. Рим. 2:3).

1969 року 1-ий Всесоюзний З'їзд родичів в'язнів євангельських християн-баптистів дав вам вичерпну аналізу положення віруючих у країні, де ви маєте владу провідників багатонаціональних народів СССР. Але гонення на віруючих ЄХБ не припинилося до цього часу. Із цього робиться висновок, що ці гонення Вами схвалюються.

Нагадуємо вам, що на сьогодні, розпочинаючи від 1961 року, відбули й відбувають терміни засудження за віру в Бога у в'язницях і таборах 524 особи — між ними 44 жінки. Не повернулись до дому до своїх родин 8 осіб — служителів Церкви, які були замучені за їхнє визнання віри в Бога на допитах або у в'язницях. В облавах міліцією і прокуратурою під час обшуків у віруючих забрано 2 840 релігійних книг — Біблій, Євангелій, співаників тощо. Забрані також альбоми, музичні інструменти і тексти релігійного змісту.

Відбули по 15 діб ув'язнення за уділ у молитовних зібраннях 791 особа — всі разом 11,865 днів. Проведено міліцією та прокуратурою 986 погромів на молитовні зібрання, під час яких бито віруючих. 1.380 осіб викликалися разом 8,648 разів на допити. Коли ж до цього додати допити під час облав, то їхнє число незраховне... 390 дітей віруючих родичів, окрім допитів у школах, зазнали допитів і залякування міліції та прокуратури. Сума „штрафів" за відвідування зібрань становить 94.300 рублів. Десятки віруючих викинені з вищих шкіл або недопущені до шкіл за приналежність до віруючих у Бога. Все наведене тут становить тільки 50% усіх правдивих фактів, про які ми отримали повідомлення.

Розпочинаючи від 1960 року, сотки статтей у центральних, обласних і районових газетах і журналах совєтської преси накидалися з образами і глумилися над християнською вірою, а самі віруючі зображалися як фанатики, дармоїди, варвари, сіячі дурману, світомрякобіси, тощо.

Усе вищенаведене робилося й робиться з вашого відома, бо Рада родичів в'язнів за час від 1964 до 1970 року вислала вам 38 надзвичайних повідомлень, заяв, поспішних те-

(Закінчення на стор. 5-ій)

Повідомлення про те, що Кудірка живий, не відповідають правді

Ню Йорк. — У зв'язку з повідомленням, одержаним нібито з Москви з добре поінформованих совєтських джерел і надрукованими в щоденнику „Ню Йорк Таймс" та в інших американських газетах, що виданий у совєтські руки 23 листопада минулого року і тяжко побитий моряками із корабля „Совєтская Літва" втікач Литовець Сімас Кудірка — живий і неув'язнений і навіть живе собі дал спокійно в Литовській ССР в місті Клайпеді, керівники литовських еміграційних організацій стверджують, що все це не відповідає правді. Діючий у ЗСА Литовсько-Американський Комітет Акції повідомив окремим пресовим комунікатом редакції „Ню Йорк Таймс-у" й інших американських газет, що, згідно з інформаціями одержаними з Литви, Сімас Кудірка помер уже кілька тижнів тому у шпиталі в Клайпеді, правдоподібно від побиття чи може й „викінчений" совєтськими „лікарями" з КҐБ. Про смерть Кудірки говорять широко й цілком відкрито у Москві. Можливо також, що на місце померлого Кудірки органи КҐБ підставили якусь іншу людину і наказали їй виступати, як Сімас Кудірка. Повідомлення про те, що Кудірка живий, було передане американським кореспондентом у Москві з усякою правдоподібністю з метою дезінформації світової опінії. Відповідає правді, мабуть, тільки те, що командант корабля „Совєтская Літва", із якого намагався втекти Кудірка, Владімір Попов потрапив під воєнний суд і був засуджений на ув'язнення в таборах суворого режиму.

ШИРОКО РОЗГОРТАЄТЬСЯ ЗБІРКА ФОНДІВ НА ПОШИРЕННЯ УКРАЇНСЬКИХ СТУДІЙ В ГАРВАРДІ

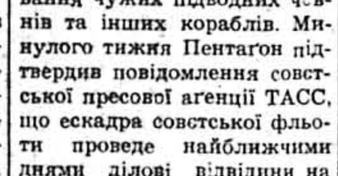
НОВІ МЕЦЕНАТИ ФКУ

Ню Йорк. — Головна Екзекутива Фонду Катедри Українознавства подає: Проголошений в жовтні м. р. Заклик Фонду Катедр Українознавства про поновлення збіркової кампанії на встановлення другої катедри українських студій в Гарвардському університеті викликав значне зацікавлення і жертвенність серед українців в цій країні. Впливають більші і менші грошові пожертви. Кожну з них дбайливо віднотовується і відтак проголоситься в окремій Пропам'ятній Книзі ФКУ, як теж на сторінках нашої преси.

Росте теж число меценатів ФКУ, тобто таких жертводавців, що зложили пожертви у висоті тисячу, або більше долярів.

В 195-му числі „Свободи" м. р. проголошено список меценатів ФКУ, в якому подано 118 прізвищ. До того почесного списка треба тепер додати ще кілька нових прізвищ.

Катерина і Микола Сенчишаки своєю тисяча-доляровою пожертвою започаткували поновлення збіркової кампанії ФКУ в Чикаґо. М. Сенчишак є власником рідкісного підприємства: імпортує з цілого світу різні лікувальні зела та інші рослини, які необхідні в фармацевтичній та харчовій продукціях. Негайно по приїзді до Америки стає він активним членом і діячем УНСоюзу, ініціятором і основником 131 Відділу УНСоюзу при 8-му Відділі ООЧСУ. Бере теж жваву участь в праці Ліґи Американців Українського Походження, працює в АБН та інших громадських, культурних та фінансових установах. Своєю активністю і непересічною жертвенністю на різні добрі українські цілі з'єднав для себе пошану й признання серед широких кругів чикаґівської громади.

Першу пожертву до ФКУ вплатив ще в 1965 р. Вплачуючи тепер тисячу долярів, разом пожертвував до ФКУ — 1,100.00 дол.

Юрій Личковський із Семінол на Флориді переслав до ФКУ тисячу долярів. Це його друга пожертва бо в липні 1968 р. він вплатив теж тисячу долярів. Разом до ФКУ пожертвував Ю. Личковський — 2,000.00.

Павло Беца і Володимир Шуя із Лорейн, складаючи чергові пожертви, теж досягли тисячу долярових сум і стали меценатами ФКУ: Павло Беца — 1,000.00, Володимир Шуя — $ 1 000.00.

Молодий інженер, підприємець в Клівленді Богдан Чопко, пересилаючи до ФКУ 1,000.00 долярів, написав на членські аплікації: „в

(Закінчення на стор. 6-ій)

Історія України та українська мова й література включені в літні курси Гарварду

Кембридж. — Гарвардський університет опублікував програму своєї Літньої Школи, яка триватиме від 6-го липня до 27-го серпня ц.р. та яка включатиме чотири українські курси: курс історії України від 17-го сторіччя по сьогодні, що його вестиме проф. Василь Дмитришин з Портлендського Стейтового Університету, два курси української мови, один для початківців і другий середній вестиме проф. Марія Овчаренко із Східньо-Іллинойського Університету, та курс української літератури, що його вестиме проф. Омрі Ровен з Єйлського Університету. Всі ці чотири курси з українознавства включені в загальні курси історії та слов'янських мов і літератури. Програму курсів із висненнями щодо оплат та подань про прийняття можна одержати, звертаючись на адресу: Harvard Summer School, 735 Holyoke Center, 1350 Massachusetts Avenue, Cambridge, Mass. 02138.

Марія Вовчок „вибрала волю"

Лондон. — Марія Вовчок, дочка викладачів у вищих школах у Ленінграді, вибрала волю: вона зголосилась у Манчестері до поліції і з сльозами на очах попрохала дозволу залишитись їй назавжди жити в тому місті, або де-інде в Англії. 22-річна студентка Марія Вовчок, чиє прізвище зраджує українське походження, володіє кількома закордонними мовами й працювала перекладачкою при групі молоді з Ленінграду, яка приїхала на один тиждень в туристичну мандрівку. Марія Вовчок сказала поліції, що вона, заки зважитись на таке рішення, побувала в кількох англійських родинах вечорами й мала там довгі дискусії та розмови. Гостинні доми в Манчестері де бувала політична втікачка з СССР, належать професорам і викладачам у високих англійських наукових закладах. Тижневик „Український Голос" з Вінніпеґу з 3-го лютого повідомляв, що „поліція подала прохання втікачки до Міністерства й воно вирішить про її долю, чи залишити її з Англії, чи відмовити їй права азилю".

ЄВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65¢

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Ідея Вашинґтона і її приклад

Відзначаючи в цьому, уже 239-ому році від дня народження пам'ять Джорджа Вашинґтона, Батька американської нації і будівничого З'єднаних Стейтів Америки, не тільки американці, але й люди інших націй вшановують разом із цим велику ідею національної незалежности, здійснену для ЗСА Вашинґтоном у висліді очолюваної ним боротьби. І в минулому, і сьогодні приклад Вашинґтона та його революції запалював серця й уми синів і дочок багатьох народів до боротьби за свободу й незалежність своїх країн. Здійснення нового, праведного Вашинґтонового закону для України чекав гаряче надхненник і пророк українського національного визволення Тарас Шевченко, висловлюючи водночас із цим тверду віру, що такого закону „діждемось таки колись". Ідею й чин Вашинґтона і вільної його землі брали і беруть собі за приклад також і українці, відзначаючи чи то пам'ять Тараса Шевченка чи роковини 22 січня, чи вшановуючи тут, у ЗСА, Джорджа Вашинґтона в річницю його народження.

Züктуалізується активно ідея незалежности Вашинґтона і для ЗСА і світу вже незабаром, особливо ж у зв'язку із 200-річчям Незалежности ЗСА, що його американська нація відзначатиме в 1976 році. Інтересну паралелю між цими великими роковинами Америки і відзначуваними щороку у ЗСА, Канаді і інших країнах світу 22 січня роковинами Незалежности й Соборности України, провів останніми днями американський журналіст Джеймс Смарт на сторінках філядельфійського щоденника „Івнінґ Бюлетень" Згадуючи про відзначування українцями роковин 22 січня, про те, як кожного року добиваються вони від губернаторів різних стейтів і посадників міст проголошування Дня Української Незалежности, Джеймс Смарт пригадує, що свобідна Українська Народна Республіка, проголосивши свою незалежність, проіснувала всього два роки і що, не зважаючи на поневолення України Москвою, українці у вільному світі урочисто й гордо відзначають кожного року цю велику, хоч і короткотривалу в їхній історії подію. Стверджуючи це, Джеймс Смарт пода українців за приклад тим американцям, які знецінюють досягнення Вашинґтонської революції і заперечують навіть потребу відзначування 200-річчя Незалежности ЗСА. „Може Декларація Незалежности означала б для американців більше, коли б вони програли свою революцію", — заявляє американський журналіст. — „Може, якби американці мусіли читати слова Джефферсона потайки або на вигнанні, то день 4 липня 1776 мав би для них більше значення, як має сьогодні" — пише він.

Цитоване ствердження доводить, як багато важить приклад доброї і справедливої справи чи дії в житті й боротьбі не тільки для поневолених народів, але й для державних і могутніх націй.

Перед 24-м З'їздом КПСС

На кілька разів відкладуваний 24-ий З'їзд КПСС в Москві, що відбудеться 30 березня ц. р., прийдуть „Сталінові сироти", Брежнєв, Подгорний і Косиґін, не з порожніми руками: вони принесуть із собою пофальшовані підсумки виконання пляну розвитку економіки СССР у 1970 році, „завершальному році восьмої п'ятирічки", і проголосять плян чергової п'ятирічки 1971-75 років.

В уже опублікованих у совєтській пресі цих „підсумках" основні показники подано, як це звичайно робиться в такого роду звітах, не в абсолютних цифрах, а у відсотках, і тому фактичний розвиток економіки годі уявити. Та й виконано плян, як мусять признатися большевицькі ватажки, не в усіх галузях господарства. Сказано лише, що недовиконано його в „деяких галузях промисловости". Плян реалізації промислової продукції і більшости продуктів першої потреби, очевидно, „перевиконано". Річ це самозрозуміла, бож власне „успіхи" у керівництві економікою країни треба завдячувати тим, хто буде на з'їзді звітувати, тим, хто усунув Хрущова як „незарадного хазяїна" і в боротьбі за владу у Кремлі готов не то що фальшувати статистичні дані, а й фізично знищити своїх конкурентів. Щодо продуктивности праці в промисловості, то Українська ССР з-поміж усіх „союзних республік" стоїть згідно з звітом на передостанньому місці — 106% супроти 103% у 1969 році. Останнє місце займає Молдавська ССР. Виходило б, українські та молдавські робітники виявили найменше ентузіязму в „будівництві комунізму".

Не можна було звітодавцям приховати, що „плян науково - дослідних праць та використовування досягнень науки і техніки в народному господарстві підприємствами та організаціями ряду міністерств виконаний не повністю". У добі автоматизації і космічних досліджень, в добі „технічної революції" така ніби побіжна заввага в кінці звіту про „досягнення" промисловости звучить дуже пророчисто.

Знову ж таки, звертаючись більше до Хрущова та його прихильників - антисталінців, як до 5.000 безмовних делеґатів 24-го з'їзду КПСС, Косиґін відчитає з цього звіту, що „трудівники сільського господарства добилися в минулому році значних успіхів". І, очевидно, „дальшому піднесенню сільського господарства, зміцненню економіки колгоспів і радгоспів сприяли рішення, прийняті липневим (1970 р) Пленумомо ЦК КПСС". Це значить тоді, коли вже Хрущов „пішов на пенсію", а при владі стала „тройка". Щоправда, дещо дисонансу в цю голосну тираду про розвиток сільського господарства внесли звичайні українські соняшники, яких у 1970 р., як сказано в звіті, зібрано у відсотках до 1969 р. лише 96%. Дуже вбого виглядає зріст річного надою молока від одної корови — на 2%. При нормальному зростанні населення на 6-7% річно це означає, що молока для дітей в СССР і далі бракуватиме..

„Радянська Україна" про вечірні черги

Київ. — „Затрималась я на роботі. По дорозі додому мала купити хліба і хвилювалася, що не встигну. Але ж ні: прийшла в магазин за 15 хвилин до кінця його роботи. „Не можна, сказали — вже зачинено". Та мені саму тільки хлібину!.. — Не можна, багато вас таких", і не впустили. Такий малюнок подала „Радянська Україна" з 19-го січня. Виявляється, що хто в Києві має працю довше, як до 6-ї вечора, той не купить овочів та городини, бо магазини замкнені. „У багатьох гастрономах, навіть у столиці України овочеві відділи існують лише для годиться". В магазинах хлібних і молочних вибір товарів „мізерний". Під гастрономом ч. 13 „в черзі за хлібом о 9-10 вечора стоять десятки людей"... Міністерство торгівлі не поширює форми торгівлі через малі кіоски, а про вечірніх покупців дбає „лише про людське око".

Василь Маркусь

МУЖ ПРОВИДІННЯ

(У 79-річчя Їх Блаженства Верховного Архиєпископа Кир Йосифа Сліпого)

I

У впорядкованих державних спільнотах день уродин першого мужа народу є національним святом. Іноді це є уродини славних попередників, батьків народу, але часто відзначається уродини живого провідника, батька нації. Тоді це свято набирає більшої виразности та змислу для учасників, бо вони в особі свого живого провідника бачуть втілення своїх прагнень, ідеалів, чеснот. Тоді для цілого народу, а зокрема для молодого покоління виступає постать першого мужа як яскравий приклад до наслідування, як дороговказ у змаганні за світлі ідеали.

Автор цих рядків пригадує з дитинства, з якою шанобливістю і любов'ю, усі громадяни Чехо-Словацької республіки відзначали 7 березня — уродини президента-визволителя, „батька країни" Томи Масарика. Скільки виховного змісту було у тих святах, шкільних академіях чи громадських вшануваннях, які були спонтанними, а не „казьонним" згоном людей на ще одне формальне і бездушне свято. З перспективи історії бачимо, яке значення мав і міг мати цей невимушений культ ідеалів свого першого громадянина для Чехо-Словаччини.

**

Наші видатні державні мужі, ті, що їм доля судила бути батьками відновленої держави, вже не живі. Сучасне життя нашої нації позбавлене політичних провідників, що могли б символізувати єдність і всенародні прагнення українських поколінь. Умови окупації України й умови нашого розпорошення не сприяють, щоб така постать, незбитий і незаперечний авторитет, що переростав би нас усіх, з'явився на українському політичному горизонті.

Як багато разів попередньо, в історії, поневоленого народу, така постать з'являється в царині духа. Українці останнього чвертьсторіччя мають нагоду відкликуватися до такої постаті серед живих в особі глави однієї з своїх національних церков. Мучеництво, вірність ідеалам Церкви і народу, моральний приклад твердости вчинили його незаперечним авторитетом і „першим мужем України". Ним є Первоієрарх Української Католицької Церкви Блаженніший Кир Йосиф Сліпий.

Поки Митрополит Йосиф перебував на засланні й у відірванні від своїх людей, його особа для нас була радше символом невгнутности у змаганні, доказом перед світом терпінь мовчазної Церкви і поневоленого народу. Коли ж, з волі Провидіння він знайшовся серед вільної частини свого народу, Кир Йосиф став — як собі бажав сам Папа Павло VI, наділяючи його кардинальською гідністю — „об'єднуючим чинником в українській спільноті, став осередком, до якого українці могли б прибігати з синівським довір'ям і з братньою любов'ю."

Цілком природньо, що український народ, без коронованих світських володарів чи вибираних президентів, саме в особі свого духового суверена знаходить вияв для своїх почуттів, прив'язання і пошани. На його особу він проєктує віками вимріяний образ провідника — Мойсея. Тому відзначення особистого свята уродин провідника, з ким спільнота утотожнює свою власну і долю всього народу, є справді всенароднім святом.

**

З такими думками хотілось би, щоб усі ми згадали 17 лютого — день уродин Блаженнішого Верховного Архиєпископа та водночас його 79-річчя. Ані сам Ювілят, ані духово зближена з ним громада вірних українців католиків не мають часу і потреби на святкування, на ще одну академію чи бенкет. Особисте свято Кир Йосифа, що є нашим спільним святом, найкраще було б відзначеним, якщо б ми ще раз перевірили свої позиції, де ми стоїмо, що ми зробили, які наші зобов'язання в обличчі візії і програми, поставленої перед нами нашим Первоієрархом.

На такі свята є місце і потреба, і то не лише 17 лютого, але кожного дня року, а може й кожної години дня. Бо якщо гордимося мучеництвом Блаженнішого Йосифа, якщо імпонує нам його життьовий чин, здобутки, творчий світогляд, то мусимо прийняти і його глибоку філософію життя. А він її висловив у таких словах з нагоди посвячення Собору Святої Софії в Римі 28 вересня 1969 р.:

„Здаймо собі нині ось тут справу з того, що стоїмо в довгому історичному ряді наших церковних і державних мужів, вірних і громадян, що відповідальність за майбутнє лежить на нас, сучасних і грядучих поколіннях, оживити давню світлу українську традицію в думанні і діянні".

Варто призадуматися усім — церковним і суспільним провідникам, мирянам і рядовим громадянам, чи ми усі наші дії саме здійснюємо під цим кутом історичної відповідальности.

**

Ніщо інше, як саме останнє різдвяне послання Верховного Архиєпископа, не відбиває найкраще цю настанову, як водночас визначує дороговказ, що і як робити, до чого змагати. Немов моральний імператив Канта настирливо ставиться перед усіми нами питання: що ми з себе даємо для наших ідеалів? Блаженніший Йосиф ставить це пи-

(Закінчення на стор. 6-ій)

Роман Рахманний

ПРО РЕҐІОНАЛЬНЕ І ПАТРІОТИЧНЕ

Обласний або реґіональний патріотизм у нас висмівають і засуджують, бо в тямці наших людей глибоко вкоренилося переконання: реґіоналізм був ґрунтом, на якому зросла отаманщина — один із головних спричинників невдачі української визвольно війни 1917-21 років.

Тим часом отаманська анархія була наслідком саме нестачі внутрішньої структури молодої нації, що базується на почуттях льояльности окремих людей насамперед до їхньої вужчої батьківщини. Американські колоністи і їхні нащадки зуміли вирватися з-під англійського ярма частинно тому, що в них було розвинуте почуття льояльности, любови й пошани до своїх окремих колоній ще поки оформилося центральне керівництво їхньої конфедерації. Міліціонери з Джорджії нізащо в світі не залишили б бойовища, якщо на ньому ще билися б проти англійців їхні сусіди — міліціонери з Каролайни: вони не хотіли осоромити своєї „землі", хоч і як їм кортіло після першої сальви помандрувати додому.

Людина пізнає і засвоює собі широку батьківщину поступово — через родину, рідну місцевість і область, щоб опісля розумом і почуттями охопити все мільйонове суспільство — нарід і країну. Тому якщо хтось каже „душу й тіло ми положим за наші Підгайці" (як це дотепно сказано в журналі „Лис Микита"), той напевно буде готов пожертвувати собою також за волю всієї України. Хто не дорожить своєю Полтавою, Харковом чи Хустом, той не дорожитиме ні Києвом, ні Львовом.

Отаманчики обмежувалися тільки своїми амбіціями опришківського характеру і цінили тільки свої приземні інтереси та прагнення своєї ватаги. Вони не хотіли коритися законній владі навіть власної области. Тому мусіли пропасти. На жаль, своїм тягарем вони потягнули на дно корабель нашої республіки.

Конструктивні аспекти реґіонального патріотизму виявилися в збірнику „Винники, Звенигород, Унів та довколишні села" (вид. Михайло Влох, Чикаґо 1970, стор. 527 з ілюстраціями і мапами). Книгу подумано не в похвалу тим чи іншим землякам, але як збірник правдивої інформації про одну невід'ємну „землю" української території — як країни, нації та держави.

Корінно Українська Земля

Есей археолога Ярослава Пастернака відкриває перед читачем екран таємничого минулого того району України: „Винники і їх ширша околиця належать до найраніше заселених частин української землі". Княжу епоху „від Звенигорода до Львова" (1080-1350) вміло описав редактор збірника М. Влох, якому належать теж есеї про Винники, нариси про Звенигород та Унів і ряд інформаційних довідок.

Співробітниками збірника були такі відомі автори, як Ів. Керницький, Яр. Левицький, Михайло Лоза, Ів. Боднарук, Тео. Мацьків; передруковано там і твори письменників, що вийшли з того району, як Катря Гриневичева та Іван Шкварко. Митрополит Іларіон додав від себе зворушливого листа-інформацію про своє життя і наукову працю в Винниках: понад три роки зараз після української визвольної війни. Там „на моїх руках у Винниках помер лікар Іван Липа, батько д-ра Юрія Липи".

Читач дізнається з цього збірника ряд подробиць, невідомих навіть багатьом уродженцям того району. Наприклад, що недалеко від Винник ростуть три дуби, під якими стояв намет гетьмана Богдана Хмельницького під час його походу на Львів.

Іван Франко присвятив був багато уваги цій „княжій землі", що здавна несла високо прапор українства, інколи засоромлюючи великі центри. Мало кому з українців на цьому континенті відомо, що, наприклад, у с. Гаях коло Винник 1902 року виник селянський страйк, що згодом охопив понад 200 тисяч селян і став першим і найбільшим селянським страйком у всій Европі. Або такий факт: у сторіччя з дня народження М. Шашкевича Винники були одним із трьох перших місць, де урочисто відкрито меморіяльні таблиці в його честь. З одною різницею: коли в катедрі св. Юра у Львові написано „Пам'яті поета... Австрійської Руси", то на меморіяльній таблиці у Винниках сказано: „Пам'яті поета... Галицької України-Руси винницькі українці".

Крок до державности

Тії винницькі українці здвигнули перший на українській території пам'ятник Т. Шевченкові — 28 вересня 1913 року, хоча подібні заходи - спроби роблено і в інших районах України. Тому влучно висловився Яр. Левицький у збірнику: „від польських молитовників (які ще 20 років раніше були в кожній українській хаті в Винниках) до здвигнення пам'ятника Шевченкові — це дійсно стомилева віддаль" в національному розвитку. Бо від Шевченкового, Шашкевичевого і Франкового слова до активної збройної боротьби за українську державу з того часу вже був потрібен тільки один крок.

І винничани і їхні довколишні сусіди зробили той крок, як тільки виникла перша нагода. Вони заповнили вояцькі лави полків Української Народної Республіки, а опісля ще й клітини революціонерів і сотні УПА. Бо вони виростали в почуттях пошани, любови і льояльности до традицій своєї вужчої батьківщини і крізь призму тих реґіональних почуттів бачили всю широку Батьківщину Україну з її загальнонаціональними властивостями.

Сплачений борг

Не часто доводиться мені прочитати еміґраційну працю одним віддихом від обкладинки до обкладинки. А саме так я прочитав збірник „Винники, Звенигород..." Ні це не лише тому, що для мене це була ще одна „подорож" по знайомих містах і шляхах, де кмітливий юнак міг буквально дотикатися історичної державницької України. Ще й тому, що зі сторінок безпретенсійних описів, з розповідей та довідок відкривається перед читачем вид на органічне проростання політичної свідомости в українських народних масах. При співпраці селян робітників, ремісників, священиків, учителів, адвокатів, інженерів, вояків і спортовців — жінок і мужчин — рік за роком сірі маси населення однієї „землі" перетворювали в свідому складову частину української нації.

Михайло Влох, колишній вояк і старшина Української Армії 1918-21 рр., разом з гуртом земляків, гідно сплатив свій борг супроти предків і сучасників: їхнє гідне діло він висунув перед очі українських нащадків на чужині, щоб вони читали й знали, якого вони роду.

Кожен район, кожна область чи земля України повинні мати свою історію, написану своїми мешканцями, які крізь близьке і дороге реґіональне вміють бачити й любити всенаціональне. Для того, щоб нікому з нас „не сонним снились тії кривди" і тая українська правда, яку нині силкуються викривити й приховати деякі несовісні автори русифікованої „Історії міст і сіл УРСР".

Збірник „Винники, Звенигород..." став на сторожі правди лише одного району України. Сподіваймося, що він не буде єдиний, бо свого захисника потребує сьогодні кожний поріг кожної української хати.

Ілько Шаповал

ОСТАННЄ „ПРОЩАЙ!"

1926-ий рік. У неділю ранком поспішаю на загальні збори членів Української Громади у Везін - Шалеті. Ця громада рахувалася однією з найбільш зразкових громад у Франції. На тих зборах обрано делеґатів на 3-ій З'їзд Союзу Українських Еміґрантських Організацій у Франції в такому складі: ген. Василь Сварика, Микола Гончарів і Юхим Бацуца. Вибирати було з кого, бо тільки полковників і підполковників у складі громади було 9, а в цілому членство громади складалося на 95 відсотків із вояків Армії УНР.

Після закінчення зборів кажу, що „я також поїду на З'їзд". Пропонують мені делеґатський мандат, але я відмовляюся його прийняти, бо на З'їзді хочу бути вільним, все чути й бачити, а також довідатися, як наші працюють для української справи, після закінчення збройної боротьби.

У Парижі, на З'їзді, після перерви у нарадах, підходить до мене голова Союзу інж. М. Шумицький й каже: „Шаповал! Сьогодні ввечері вас хоче бачити у себе пан Головний Отаман". Відповідаю, що я не є делеґатом із Шалету й називаю прізвища шалетських делеґатів. Але інж. М. Шумицький відповів мені, що саме тому, що я не є делеґатом, хочуть мене бачити. До пана Головного Отамана я поїхав у супроводі М. Ковальського й сотн. М. Гончарова (нині вже покійний).

Приїхали, привіталися. Головний Отаман, запитує, що роблю, чи чогось навчаюся. Відповідаю, а разом із тим прошу дозволу запалити цигарку. Одержавши дозвіл, частую цигаркою й Головного Отамана. Він на хвилину виходить з кімнати, а я, залишившись сам, підходжу до вікна й розглядаю, що там діється.

Двері зненацька відчинилися. Головний Отаман, побачивши мене біля вікна, лагідно бере під руку й підводить до стола. „Сідайте й куріть!". А сам вертається до вікна й заслонює його темною завісою. Його обличчя було бліде. І... я все зрозумів: за себе він не мав страху, але боявся, щоб хто інший за нього не згинув. Він знов вийшов з кімнати й за хвилину повернувся зі своєю донечкою Лесею. „Доню! Ти молода господиня, — промовив він, — а це наш гість, пан Шаповал, розважай його, щоб не сумував, а я ще кілька хвилин буду зайнятий".

Починають прибувати запрошені гості. Відкриваються двері й входить пані Шумицька. Глянула на присутніх і аж скрикнула: „Ой, Боже, таке нещастя!" — „Що сталося?" — почулися голоси. — „Тринадцять душ у кімнаті!" — відповіла пані Шумицька. Головний Отаман, без слова, вийшов з кімнати й за хвилину повернувся разом із своєю дружиною Ольгою Опанасівною. „От вам уже чотирнадцять!" — сказав він і перепросив, що дружина трохи недочуває. Хоч ситуація з „нещасливою т р и надцяткою" була врятована, одначе погідний настрій того вечора вже не повернувся.

Відвідини закінчились, гості поволі розходяться. Головний Отаман попросив мене зайти до нього наступного дня о 10-ій годині ранку.

Мої відвідини тривали годину. Прощаючись зі мною, Головний Отаман сказав: „Пане поручнику! Закінчилась тільки збройна боротьба, і то тимчасово. Надалі, щоб перемогти ворога, ми мусимо бути озброєні знанням, а для цього треба вчитися і ще раз вчитися. Прощайте, не падайте духом, ми переможемо!"

Повернувшись з Парижу, я почав працювати в ательє. Була велика спека. Десь коло 4-ої години по полудні я зийшов ухопити трохи свіжого повітря. Бачу, поспішаючи до виходу з фабрики, прямує побратим Бацуца з синім папірцем в руці. Побачивши мене, він крикнув: „Ільку! Головного Отамана забито в Парижі!" Недовірливо я глянув на нього й сказав: „Юхиме! Твій жарт дуже невдалий й недотепний". — „Не віриш? На, читай!". — Читаю телеграму - повідомлення про вбивство Симона Петлюри, якого доконав Шварцбарт.

Увечері відбулося засідання Управи Громади, на якому вирішено виїхати на похорон усією громадою, бож усі ми були його вояками, бож був він нашим улюбленим Головним Отаманом і життя своє віддав у боротьбі за кращу долю Українського Народу, за його незалежне державне існування.

РЕЗОЛЮЦІЇ

Собору Українського Євангельського Об'єднання в Північній Америці, що відбувся в днях 25-27-го вересня 1970 року в Ошаві, Онт., Канада.

(1)

Собор УЄО в Північній Америці, що відбувся в днях 25-27-го вересня 1970 р. в м. Ошаві, Онт., Канада, постановив:

УЄО, а зокрема його Головна Управа, Редакція та Адміністрація журналу „Євангельський Ранок", пробили з Божою допомогою за останні три роки поважну працю на українській євангельській ниві. За всі ці успіхи проводу й членства нашої організації ми дякуємо Богові в покорі наших сердець і в свідомості наших недоліків. Ми просимо Всевишнього про Його керівництво і в нашій дальшій спільній праці для розросту Церкви Христової та добра нашого народу, країн наших поселень і всього людства.

Постановлено:

1. Привітати наш український нарід на рідній землі, який, не зважаючи на жорстокі обставини життя та різні утиски, високо тримає прапор своєї людської гідности і продовжує змагання за те, щоб жити дійсно вільним і гідним людської істоти життям. Поділяючи його турботи й радощі, ми стоїмо вірно в наших молитвах за нього і готові помагати йому всім тим, що в наших спроможностях. Вітаємо також усіх українців у вільному світі, а особливо тих, що в Україні та в розсіянні жертвенно працюють для добра своєї нації і стоять у проводі її релігійного та національного життя.

2. Висловити признання та подяку уступаючій Головній Управі УЄО в Північній Америці та її екзекутивному секретареві, як також Редакції та Адміністрації „Євангельського Ранку", які в дуже складних обставинах і при надзвичайно обмежених матеріяльних засобах жертвенно провадили цю важливу та відповідальну працю. Одночасно дякуємо і висловлюємо признання всім тим українським євангельським громадам, проповідникам, братам і сестрам, які за цю працю молились, співпрацювали з Головною Управою на місцях і матеріяльно її підтримували.

3. Докладати всіх зусиль, щоб цю працю не тільки продовжувати, але й збільшувати наші зусилля для її поширення та зміцнення. Різні надзвичайно багатомовні події в нашому та світовому житті особливо підкреслюють потребу дальшого існування УЄО.

4. Висловити найщирішу подяку Українській Пресвітерській Церкві в Ошаві, Онт., та її пасторові Іванові Яцентієві за гостинне прийняття цьогорічного Собору. Нехай Господь винагородить їм це сторицею.

5. Ствердити потребу старанного і ґрунтовного релігійного, а також і українського національного виховання нашої дітвори та молоді, а особливо в теперішній час занепаду морального рівня між частиною молоді в ЗСА та в Канаді. Цей занепад тут і там має свій шкідливий вплив і на українську, а в тому й на нашу євангельську молодь. Радиться, щоб Український Конгресовий Комітет Америки поробив поважні заходи, щоб законодавці ЗСА привернули в школах щоденну молитву та усунули з телевізійних і кінових програм покази низького, розкладового змісту фільмів. Це відноситься й до книжкових та журнальних публікацій, які масово продаються в ЗСА та в Канаді. Треба виховувати наших дітей і молодь так, щоб вони були також добрими, прикладними та активними громадянами країн свого поселення. Собор схвалює акцію різних українських установ для поборювання наркотиків та наркоманії і радить цю акцію посилювати.

Постановлено звернутися до батьків і молоді із закликом підтримувати недільні школи, а також українські дошкільні, шкільні й високошкільні інституції, дбаючи про масову участь дітей і молоді в них, підтримуючи ті організації, які працюють над вихованням українського молодого покоління та плеканням знання української мови. Особливо тут радиться дітворі й молоді вступати в члени українського Пласту.

Радиться, щоб якнайбільше число нашої молоді здобувало середню та університетську освіту і осягало вищі та найвищі наукові й фахові степені, які уможливлять їй зайняти відповідні становища в релігійному, культурному та громадському житті країни. Це дасть їй змогу краще влаштувати своє життя й краще служити країнам свого поселення та українській справі. Дуже важливим є, щоб молодь, яка чує до цього внутрішнє покликання, йшла на студії

Богословія і присвятила своє життя праці в Церкві Христовій.

(Далі буде).

Читайте українські книжки і газети, бо часте читання веде до просвіти, а просвіта — це сила

„ДЕНЬ УКРАЇНСЬКОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТИ" ВІДЗНАЧЕНО В ЗСА І В КАНАДІ ПРОКЛЯМАЦІЯМИ ГУБЕРНАТОРІВ СТЕЙТІВ ТА ПРОВІНЦІЙ І ПОСАДНИКІВ МІСТ, УКРАЇНСЬКИМИ ПРАПОРАМИ НА КАПІТОЛЯХ І РАТУШАХ Й УРОЧИСТИМИ СВЯТКУВАННЯМИ В УКРАЇНСЬКИХ ГРОМАДАХ

Свято Самостійности й Соборности у Вашингтоні

„Якщо ваші діти, яким ви самі можете росказати про облудність большевизму, не будуть усвідомляти собі його загрози, то як можна вимагати, щоб загрозу большевизму усвідомляли собі діти батьків тут роджених" — такими словами конґресмен Лоренс Гоґен звернувся до вашинґтонської української громади на Святі Самостійности й Соборности в залі школи Реґіна дня 31 січня 1971 р. „Я зворушений вашою відданістю справі визволення. То ж будьте стійкі й не дайтесь розм'якшитись, як дались багато американців, які свободу вважають самозрозумілою даровизною" — підбадьорував він зібраних. Конґресмен Гоґен має великі симпатії до поневолених народів. Зібраним українцям представив його Володимир Задорецький.

Так само говорив про наші завдання в екзилі й нашу молодь другий промовець — проф. Микола Степаненко, віце-президент УНР в екзилі. „Останніми часами — казав проф. Степаненко — дехто з нас пропагує реалітети в політиці". І далі він читав два письма з доби визвольних змагань. Одне письмо — це була заява петербурзького уряду, що нею визнавалась незалежність України. А друге — це були цитати з IV Універсалу, де Українська Центральна Рада стверджувала факти вбивств та грабежі в Україні з наказу того ж петербурзького уряду, як теж закликала населення захищати від ворога свободу й добробут. „Правдивий реалітет є той самий сьогодні, що був тоді — заключив проф. Степаненко — вбивства й грабіж по ворожій стороні, а по нашій потреба захищати свободу й добробут". А щоб не було прірви між молоддю й батьками — казав промовець — то батьки повинні творити моральні авторитети й ними молодь поривати.

По промовах були відчитані для вшанування імена місцевих комбатантів, що брали участь у наших визвольних війнах. Також були передані привіти з нагоди Свята 22 Січня від литовців, естонців та інших поневолених народів, як теж від деяких українських центральних організацій. Присутній на залі президент УККА д-р Лев Добрянський сказав теж коротке бадьоре слово.

Вашинґтонське Свято 22 Січня звеличав своєю участю визначний наш співак Лев Рейнарович. Могутнім і гарним голосом, при акомпаньяменті проф. Марти Цибик, він надав святові урочистого змісту.

Керівник свята д-р Степан Курилас, голова вашинґтонського Відділу УККА, подбав, щоб молода ґенерація була теж заступлена. І так на початку було внесення прапорів, а несли прапори пластуни-юнаки під командою ст. пл. Ярка Ставничого. Студентка Ляриса Дячок відіграла на вступі американський гимн, а в другій половині Прелюдію С. Рахманінова. Пластунка-юначка Катруся Сокіл з чуттям деклямувала „IV Універсал" С. Орлюка та його словами перенесла на мить слухачів на Софійську площу.

Деклямація п. Віктором Кулісм „Прологу" до Франкового „Мойсея" прогомоніла, як віщування недалекого пробудження, а відчитання IV Універсалу Миколою Ставничим, як наказ дня. На закінчення вашинґтонські бандуристи під проводом д-ра Ігоря Масника відспівали при звуках бандур кілька народних пісень. Заля була захоплена грою бандуристів.

Мистецьким оформленням залі займався інж. Теодозій Дячок. Свято улаштував — за порозумінням з усіма місцевими організаціями — вашинґтонський Відділ Українського Конґресового Комітету Америки.

О. С.

Річниця 22-их Січнів в повіті Нассав, Н. Й.

Сидить: голова повіту Р. Кейсо і передає Проклямацію пласт.-новачці Е. Копистянській та І. Думенко. Стоять (зліва): Микола Курчак — секретар Відділу, пані Н. Думенко, о. М. Чернявський — парох української православної парохії в Гемпстеді-Юнюндейл, Юрій Солтис — член Управи Відділу і Славко Курчак

Дотримуючись щорічного вже звичаю і практики — Відділ УККА на Повіт Нассав, Н.Й., з осідком у Гемпстеді, Н.Й., подбав і цього року про те, щоб свято відновлення Незалежности й Соборности Української Держави було відповідно відзначене.

Делеґація Відділу під проводом його голови адвоката Вол. Атляса та членів Управи: о. М. Чернявського, Ю. Солтиса, М. Курчака та С. Небожинського відвідала на початку січня ц.р. новообраного голову повіту (до речі: найбільшого повіту в цілій Америці) Рал. Кейса в Мінеолі та посадників ще трьох довколишніх міст, а саме: в Гемпстеді — Ф. Пурсела, в Ґлен Кові — А. Ді-Паола, і в Ойстер Бей — І. Бирка, які видали відповідні Проклямації, проголошуючи день 22-го січня 1971 р. Днем Української Незалежности в цілому повіті і в його місцевостях.

Того ж дня — 22-го січня — на міських ратушах згаданих міст — побіч зоряного американського прапора, повівали українські державні синьо-жовті прапори, пригадуючи своїм і чужим, що українці у вільному світі ніколи не забудуть про поневолену Рідну Землю і ніколи не перестануть працювати для її визволення.

Святковий концерт для вшанування тих Великих Дат нової української історії був запляновaний на день 9 лютого ц. р. в Гемпстеді, в залі української православної парохії при Мейпл Евню, Юніондейл.

РОКОВИНИ НЕЗАЛЕЖНОСТИ УКРАЇНИ В КОНГРЕСІ ЗСА

Владика УПЦ в ЗСА Марко Гундяк (третій зліва), відкрив 29 січня сесію Палати Репрезентантів спеціяльно складеною молитвою у зв'язку із загально-крайовим відзначуванням роковин Української Незалежности. Багато Конґресменів і Сенаторів виступили цього дня із відповідними промовами і заявами. На фото: Владику Марка вітають у Палаті. Зліва до права: конґресмен Едвард Дж. Дервінський з Іллиной, проф. Лев Добрянський, президент УККА, Єпископ Марко, Спікер Палати Карл Алберт, провідник демократичної більшости Гейл Боґґс з Луїзіяни, конґресмен Едвард Петтен з Ню Джерзі і конґресвумен Люїза Гікс з Массачусетс.

ДЕНЬ УКРАЇНСЬКОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТИ У СТЕЙТІ НОРТ ДАКОТА

Губернатор стейту Норт Дакота Вільям Л. Гай (сидить посередині) підписує проклямацію про встановлення Дня Української Незалежности в його стейті. На фото стоять (зліва): пані А. Жуковська із Стіл, конґресмен Майк Олійник з Белфілду, конґресмен Пол Патрик з Вілтону та д-р Антін Жуковський, президент Відділу УККА в Норт Дакоті.

ПРОГОЛОШЕННЯ ДНЯ УКРАЇНСЬКОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТИ ПОВІТОВОЮ РАДОЮ В ПІТСБУРҐУ

На фото сидять в 1-у ряді: коміціонер Г. Форрестер, керівник Л. Стейсі і ком. д-р В. Гант. Стоять (зліва): Я. Назарик, Д. Мельничук, ред. П. Маренець, Вік. Мазур, А. Никончук, мґр. С. Стецько, І. Шадий, А. Крупа, Д. Мельничук, В. Мазур.

УКРАЇНСЬКИЙ ДЕНЬ НЕЗАЛЕЖНОСТИ В МЕЙПЕЛВУДІ

Мейор Мейплвуду Роберт Г. Ґресмір вручає підписану ним проклямацію Дня Української Незалежности українській делеґації. На фото стоять (зліва): А. Ковблянський, М. Баґацька, К. Авдикович, Т. Басняк, Є. Скала, А. Кейбіда — голова Українського Американського Республіканського Клюбу повіту Ессекс, мейор Ґресмір, п-ні Е. Кейбіда, п-ні В. Кучкуда, мґр Я. Рак — голова Відділу УККА в Нюарку - Ірвінґтоні, Л. Сиґіда, М. Процюк і А. Стефанівський.

ПІДПИСАННЯ ПРОКЛЯМАЦІЇ ДНЯ УКРАЇНСЬКОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТИ В НЮАРКУ, Н. Дж.

Посадник Нюарку Кеннет Ґібсон, який підписав Проклямацію Дня Української Незалежности в цьому місті, не зміг бути присутній при її передачі представникам української громади з огляду на свій виїзд на наради до Вашинґтону. Відбулася ця передача 21 січня ц. р. На фото з цієї урочистости в першому ряді (зліва): Михайло Козюпа — Студентська Громада, проф. Іван Павленко — ОДУМ, Володимир Мартинець — секретар УККА, д-р Степан Ворох — голова Товариського Суду УККА. Сидить — перший заступник посадника Джозеф Фрізіна, за ним о. д-р Михайло Гринчишин, парох Української Католицької Церкви св. Івана Хрестителя, п-і Ірена Кіндрачук, голова Окружної Ради СУА, панни: Христя Сенежак — Студентська Громада, Леся Романів, Орися Трешневська, Марта Жеребецька Пласт, Леся Ґенсьор — СУМА. У другому ряді: Андрій Чировський — Пласт, Юліян Гельбіґ — голова „Чорноморської Січі", Осип Кормило — СУМА. Юрій Храневич — представник парафії Української Православної Церкви Св. Вознесіння.

Український День в Картереті

Посадник міста Мейкел Товт підписує проклямацію в приявності української делеґації. На фото в першому ряді, за посадником, що сидить, стоять (зліва): Марійка Матлаґа, Леся Хім'як. У другому ряді: Стефан Матлаґа, пані Тереса Торбин, Впр. о. монс. Віктор Поспішіл, пані Марія Якубович та Василь Матлаґа.

Картерет, Н. Дж. — В присутності української делеґації, яку очолював Впр. о. монс. д-р Віктор Поспішіл, посадник міста Михайло Товт 18 січня 1971 року, підписав проклямацію і проголосив день 22 січня Українським Днем, закликаючи усіх мешканців міста Картерет гідно вшанувати День Української Державности. В цей день поруч американського на ратуші повівав український синьо-жовтий прапор.

В неділю 24 січня парох Української Кат. Церкви, о. монс. В. Поспішіл відслужив у намірені Українського Народу Службу Божу та виголосив гарну проповідь про український нарід та його Державу.

А о год. 3-ій по полудні в залі церкви св. Марії при Рузевелт евеню відбулись святочні сходини, присвячені 53-им роковинам проголошення Української Самостійної Держави. Виконавцями свята були учні школи українознавства.

Святочні сходини відкрив керівник школи інж. Омелян Граб, а святочну доповідь п. Володимир Янів. Деклямації, присвячені роковинам 22 січня виконали учні: Т. Ткачик, А. Янів, Б. Сенюк, І. Жуковський, С. Сенюк, Н. Якубович, М. Зубенко, К. Мартинюк. В'язанку народних українських пісень відіграла на фортепіяні Орися Дитиняк.

Відспіванням „Ще не вмерла Україна" закінчено святочні сходини.

В. М.

Незабутні дні в Едмонтоні

Посадник Едмонтону д-р Айвор Дент передає в присутності 8-членної української делеґації голові Відділу Комітету Українців Канади Романові Осташевському проклямацію про встановлення Дня Української Незалежности. Урочистість передачі відбулася 13 січня ц. р. у бюрі посадника. На фото (зліва): голова Відділу КУК Р. Осташевський, Гр. Барабаш, проф. д-р М. Суховерський, Владика Кир Андрій, д-р Айвор Дент і (з самого правого краю) Владика Кир Ніл. У другому ряді: адв. Р. Дзеник, д-р М. Снігурович (за Владикою Андрієм) і пані Ірина Павликовська поруч Владики Кир Ніла.

Українська спільнота Едмонтону й Альберти пережила великі й незабутні дні: підписання проклямації Дня Української Незалежности в середу, 13-го січня, відчитання її в неділю, 17-го січня під час святочного концерту в „Ювілейній Авдиторії" і піднесення українського, синьо-жовтого прапору на щоглі біля міської управи м. Едмонтону в п'ятницю, 22-го січня посадником д-ром Айвором Дентом. Причинився до цього в імени Відділу КУК, д-р М. Суховерський.

Підписання проклямації Дня Української Незалежности відбулося в середу, 13 січня, в бюрі посадника в приявності 12-ох представників української спільноти: обох Владик — Кир Андрія (УГПЦ), Кир Ніла (УКЦ), голови відділу КУК в Едмонтоні Романа Осташевського, голови єпархіяльної управи БУК д-ра М. Снігуровича, голови і представника СУС та братніх організацій адв. Р. Дзеника, голови філії УНО і братніх організацій проф. д-ра М. Суховерського, голови філії ЛВУ і СУМ д-ра В. Гирака, голови Клюбу українських купців і професіоналістів Гр. Барабаша, заступника голови Т-ва Українських Піонерів Д. Прокопа, голови Братства дивізійників УНА та станичного Пласту адв. П. Саварина, представниці укр. жіночих організацій п-ні І. Павликовської і кол. голови Союзу Українок Канади О. Фарини, представниці всіх жіночих організацій при катедрі св. Івана (УГП-Церкви в Канаді). З нагоди підписання проклямації голова Відділу КУК Р. Осташевський висловив посадникові щиру подяку підкреслюючи, що українська спільнота приймає її з захопленням тим більше, що саме цього року минає 80-річчя поселення українців у Канаді.

Відчитання проклямації посадником Едмонтону пройшло серед нечуваного ентузіязму під час святочного концерту в неділю, 17-го січня ц.р. в „Ювілейній Авдиторії", що почався точно о год. 3-ій по полудні гимном „О Канадо" та вступним словом голови Відділу КУК, Р. Осташевського. Він сказав, що Актами 22-го січня почався в українській історії новий етап — політичного думання і державницького діяння. Ці Акти не тільки покликали до життя Незалежну і Соборну Українську Державу, але вони сформували ідею новітнього українства, вони теж зродили нового українця, українця-державника.

Р. Осташевський подав до відома, що вперше в історії Едмонтону, на будинку міської управи 22-го січня ц.р. повіватиме синьо-жовтий прапор, а посадник м. Едмонтону за кілька хвилин прочитає проклямацію Дня Української Незалежности.

В першій частині концерту виступив жіночий хор ЛВУ „Верховина", в супроводі бандуристок і музичного ансамблю СУМ, під проводом проф. С. Яременка, виконавши три пісні: „Повій вітре" — народна пісня, „Степом, степом" — муз. А. Тарашкевича і „Ми готові всі до чину" — муз. М. Федорова. Посадник Айвор Дент прочитав проклямацію Дня Української Незалежности, окружений українською молоддю з Пласту, СУМ (обі організації з прапорами) і СУМК та головою КУК Р. Осташевським і проф. д-ром М. Суховерським, який і виголосив англійською мовою коротку промову про 53-і роковини проголошення незалежности України 22-го січня 1918 р., підписання проклямації про День Української Незалежности в Едмонтоні в п'ятницю, 22-го січня 1971 року, в якому припадають 80-і роковини поселення українців у Канаді.

Під бурхливі оплески приявних, посадник Айвор Дент передав проклямацію голові КУК Р. Осташевському. Тоді голова КУК врочисто передав український прапор посадникові Едмонтону д-рові Айворові Дентові.

Перебравши в свої руки український прапор посадник полонив серця приявних кількома українськими висловами з поезій Т. Шевченка, підкреслюючи, що поетична творчість Тараса Шевченка не є вже тільки власністю українського народу, але цілого людства в такій мірі, як і творчість В. Шекспіра. Також українська пісня та українські танки — це найцінніший вклад, що його дали українці в скарбницю культури людства з-поміж усіх національних груп Канади. Тому йому приємно підняти цей прапор, як доказ велетенського вкладу українців у розбудову Канади в усіх ділянках її життя, в яких вони заступлені до професорів університетів і сенаторів включно.

Опісля жіночий октет „Мережі", під проводом п-і Марії Дитиняк (і проф. С. Яременка) відспівав дві пісні: „Лелеченьки" — муз. О. Білаша та „Пісню про Україну" — муз. В. Верменича, при фортепіяновому супроводі Марусі Венгринюківної. З черги, студ. Олег Гнатюк прочитав Четвертий Універсал і дві співачки з октету „Мережі": Анна Дейвид та Люба Татух відспівали пісню „Вогник" — муз. П. Майбороди, при фортепіяновому супроводі М. Дитиняк.

Святочну промову виголосив інж. К. Теличко українською мовою, а проф. д-р М. Суховерський англійською мовою. В своїй промові К. Теличко насвітлив докладно Січневі Акти: 22-го січня 1918 і 1919 рр.

По промові проф. М. Суховерського про значення подій 22-го січня 1918 і 1919 рр. в англійській мові, відомий чоловічий хор „Дніпро", під орудою диригента

(Закінчення на стор. 4-ій)

УКРАЇНСЬКИЙ ПРАПОР НАД РАТУШЕМ В БІНҐЕМТОНІ, Н. Й.

Представники української громади в Бінґемтоні, Н. Й. співають український національний гимн під час вивішування українського прапору на будинку місцевого ратушу. З правого боку стоїть репрезентант громади проф. Євген Курило. Поруч нього на підвищенні — посадник Бінґемптону А. Дж. Лібус. Відбулося вивішення українського прапору в Бінґемптоні в п'ятницю 22 січня ц. р. о год. 11-ій перед полуднем. Перед тим о год. 9-ій ранку вивішено український прапор на ратуші міста Джансон Ситі. В середу 20 січня була підписана проклямація про встановлення Дня Української Незалежности в Ендікатт, Н. Й. — третьому із „Потрійного Міста", що його творять Бінґемтон, Джансон Ситі та Ендікатт.

ВІДЗНАЧЕННЯ РОКОВИН 22 СІЧНЯ В ЕЛИЗАБЕТІ, Н. ДЖ.

В середу, 20 січня ц. р., посадник міста Елизабету Томас Дани приняв делеґацію представників українських місцевих організацій та підписав проголошення 22 січня Днем Української Незалежности. На його доручення вивішено український прапор на ратуші міста, а головну вулицю переіменовано на вулицю Незалежности України. На фото (зліва): Л. Шубек (укр. школа), серж. С. Урбан, У. Закаляк (Пласт), М. Гринішак (Український Народний Дім), Р. Слободян (поч. член УНСоюзу), посадник Т. Дани, М. Кривокульська (СУК „Провидіння"), Я. Василак (45-ий Відд. Союзу Українок), Ю. Курівчак (Пласт), К. Сосницька (24-ий Відділ Союзу Українок), І. Нечесний (Українська школа), М. Іванців (місц. Відд. УККА), проф. М. Демчишин (Пласт. Станиця).

ПРОКЛЯМАЦІЯ ДНЯ НЕЗАЛЕЖНОСТИ В ГЕМПСТЕДІ, Н. Й.

Голова міста Гемпстеду, Н. Й. Френзіс Т. Пюрселл передає Проклямацію Дня Української Незалежности Андреї Погорецькій й Остапові Пищимусі

ДЕНЬ УКРАЇНСЬКОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТИ В НОРВІЧ, КОНН.

Посадник міста Норвіч, Конн., Томас Г. Гіссон підписує Проклямацію Дня Української Незалежности. Біля нього стоять: Галя і Михайло Йосипенко. В другому ряді (зліва): Мирон Техловець — голова Відділу УККА, Впр. о. Петро Оґірко, Августин Гута — член Управи Відділу УККА.

Січневі Роковини у Флинті

Посадник міста Флинт, Миш., підписує проклямацію в пошану Січневих Роковин. Стоять (зліва) сумівець І. Іваницький, позаду голова Осередку СУМА п. Михайло Нагірний, голова Народного Дому п. Володимир Іваницький, Ірка Іваницька, студентка Марійка Хомик, Орися Савка; сидить мейор міста п. Ф. Р. Ліммер, за мейором голова Відділу УККА п. Микола Камад, о. парох Української Католицької Церкви Роман Мартинюк, викладач електроніки в місцевому коледжі п. Василь Миколаєнко.

Флинт, Миш. — Український Конґресовий Комітет Америки, Відділ Флинт, Мишиґен, перевів — при співпраці Осередку СУМА — святкування 53-их роковин проголошення державної Самостійности України і 52-их роковин Соборности Українських земель.

Вже в середу 20-го січня ц.р. посадник міста відчитав у радіо проклямацію про встановлення в пошану річниці Української Незалежности — Українським Днем, закликаючи мешканців міста належно його відзначити разом з українцями.

20-го січня ц.р. місцева газета „Flint Journal" повідомила, що українська громада буде відзначати День Української Незалежности.

У п'ятницю, 22-го січня о год. 7:15 ранку, посадник міста був при піднесенні українського прапора, щоб так символічно відзначити 53-тю річницю проголошення Незалежности Української Держави та виявити увагу до змагань українського народу до волі.

Після піднесення прапору посадник міста п. F. R. Limmer відчитав проклямацію до зібраних людей, а о. парох Р. Мартенюк провів молитву.

Після цього очолювана головою Відділу УККА М. Камадом делеґація пішла до Управи міста, де посадник міста підписав проклямацію. Маленька О. Савка в українському одягу вручила посадникові міста китицю квітів.

В неділю 24-го січня ц.р. о год. 3-ій по полудні в залі Народного Дому, відбулося свято Самостійности і Соборности. Програму започатковано американським гимном. Голова Відділу УККА Микола Камад відкрив свято короткою промовою. Святочну доповідь виголосив гість із Дітройту, редактор В. Дужий. Гарно деклямували діти, а саме: Дарця Шумко, Дарця Хомик, Христя Іваницька, Тарас Нагірний і Івась Іваницький. Свято закінчено українським гимном. Радісним фактом було те, що на свято прибули майже всі українці Флінту й воно мало дійсно соборницький характер.

Стефан Стефанів

Свято Незалежности й Соборности в Денвері, Колорадо

Заходом місцевого Відділу УККА і при співпраці громадських організацій в неділю 24-го січня 1971 р. українська громада в Денвері врочисто відзначила річницю Української Державної Незалежности, проголошену владою українського народу 22-го січня 1918 р. і річницю соборности українських земель, проголошену Актом 22-го січня 1919 р.

Святочну академію попередили Служби Божі — в українській католицькій і православній церквах в Денвері. Увечері, в залі „Денвер Вумен Клаб" відбулася святочна академія, в програмі взяли участь мішаний хор „Гомін", під управою диригента Петра Химича, пластова молодь та учні „Рідної Школи".

Програму відкрив коротким словом імпрезовий референт Відділу УККА, Богдан Федушак. Він привітав присутніх на залі учасників українських визвольних змагань в 1918 р. та закликав хвилиною вшанувати мовчанкою пам'ять тих учасників, що недавно відійшли від нашої громади у вічність, а саме: св. п. генерал хорунжий Йосип Мандзенко й полковник Степан Глушко.

Американський національний гимн відіграла на фортепіяні Леся Волянська, а український — відспівали присутні в супроводі хору „Гомін".

Решту програми виповнили виступ хору „Гомін", деклямації, танки, інсценізація та пісні виконані пластовою і шкільною молоддю. Хор „Гомін" добре відспівав пісню „Слава Україні" та в'язанку українських стрілецьких пісень. Добре вийшли деклямації пластуна Юрка Романишина і старшої пластунки Христини Колтунюк.

Приємне враження справляла збірна деклямація і пісні школярів „Рідної Школи".

Зворушливе враження викликала у присутніх інсценізація „Ватра", присвячена 22-му Січневі, у виконанні пластунів новаків, в підготовці пластової сеньйорки Олі Хадай.

Святочну промову виголосила дружина голови Відділу УККА, Евгенія Коцюба. У статті „Наші імпрези" („Свобода" чис. 90, 12. V. 1960 р.) автор цих рядків писав про те, що стрижнем наших імпрез повинні являтися добрі промови, бо не в кожній українській громаді є справжні мистецькі сили для виконання програми святочних імпрез, і що навіть найкраща мистецька програма без доброї промови тратить на вартості. Натомість, лиш сама добра святочна промова може сповнити функцію святкової врочистости. До таких доброякісних промов можна зачислити й промову Евгенії Коцюби. Її промова — це взір для такого роду промов. Думаю, що замість губити слухача в подробицях складної історичної події, краще раціонально насвітлити наше право й змагання українського народу до його національної незалежности.

Приємно мені відмітити ще одну додатню сторінку академії, а саме, притягання до участи в таких національних святах, нашої молоді. Це дуже важливий чинник — виховання молоді в любові до наших національних традицій. Здається, що давніше ми не прикладали належної уваги до цієї справи і тому багато наших молодих людей відійшли від нас.

Вкінці треба признати й те, що на академії, як рідко коли, було присутнє більше число людей української громади в Денвері. Академію закінчено відспіванням „Боже, великий, єдиний". Після того голова Відділу УККА, Степан Коцюба подякував гостям за присутність та закінчив закликом до піддержки УККА, через сплачуванням датків на Народний Фонд.

К. Крупський

Незабутні Дні в Едмонтоні

(Закінчення зі стор. 3-ої)

Р. Солтикевича відспівав три пісні: „Вставай народе, вставай" — муз. Г. Китастого з теноровим сольо д-ра Л. Фарини, „Ідуть хлопці браві" — муз. М. Шутенка і „Живи Україно" — муз. М. Гайворонського, при фортепіяновому супроводі Галі Мельничуківної. Всіх виконавців концертової частини і всіх промовців приявні зустрічали і нагороджували бурхливими оплесками. Святочний концерт закінчено відспіванням національного гимну. Сцену оформив мистець Вадим Доброліж.

Хоча 22-го січня припало в будний день, біля міської управи зійшлось майже 500 українців. По короткій промові голови КУК Р. Осташевського в англійській та українській мові посадник Айвор Дент підкреслив, що „віднині український прапор повіватиме над Едмонтоном кожного року в день 22-го січня". Тоді під звуки музики з платівок українського гимну посадник підійшов до щогли, у товаристві голови КУК Р. Осташевського і проф. М. Суховерського й український синьо-жовтий прапор замаяв високо на щоглі.

Про ці незабутні дні подавав короткі замітки з світлинами англомовний щоденник The Edmonton Journal, радіовисильні і мережі телевізійних станцій.

„Едмонтон Джорнел" звітує про Український День

Едмонтон. — Широкопочитний канадійський щоденник „Едмонтон Джорнел" в числах з 18 і з 23 січня приніс фотознімки - документи та довші повідомлення про проголошення Українського Дня в Едмонтоні. Спершу щоденник повідомив, що над Едмонтоном буде повівати синьо - жовтий національний український прапор, на відзначення 53-річниці проголошення Української Держави за УНР, яку потім захопили війська совєтської Росії. „Понад тисяча людей аплодували мейорові Едмонтону Айвору Дент-ові в Ювілейній Авдиторії у неділю, коли він проголосив проклямацію про „Український День" в Едмонтоні і дістав український прапор від Відділу КУК, головою якого є Роман Осташевський. „Святкування Українського Дня Державности заборонене в совєтській Україні", — сказав доповідач д-р Н. Суховерський, високо оцінюючи демократичну систему Канади й ЗСА, за якої українці можуть вільно жити й розвиватись. Мейор Дент підкреслив великий вклад українців у канадійську культуру. У деяких частинах своєї промови він користувався українською мовою, під грімкі оплески присутніх. В Ювілейній Авдиторії відбулася також мистецька частина. На великій фотознімці, поданій тут поменшеною видко мейора, українських представників та лави української молоді в уніформах і з прапорами; на фотознімці в числі „Едмонтон Джорналу" з 23 січня зображено Сити Гол і український прапор на високій щоглі, а в підписі переказано історію піднесення українського прапора над Києвом та його заборони комуністами.

Відзначення Січневих Роковин в Перт Амбою, Н. Дж.

Для відзначення Річниці Незалежности Української Держави створено окремий Святочний Комітет, до нього ввійшли представники 11-ох місцевих організацій. На почесного голову Святочного Комітету запрошено пароха, о. Монс. С. Сулика, В. Лімана обрано головою, а В. Гладича секретарем. Святочний Комітет, заздалегіть, поробив старання перед чинниками міської Управи й місцевою пресою, інформуючи про зміст і програму святкувань. І тому вже в вівторок, 12-го січня місцевий англомовний щоденник „Нюз Трибюн" інформував своїх читачів про підготовку Українського Дня Незалежности й закликав всіх громадян взяти участь.

19-го січня в присутності представників усіх організацій, посадник міста Дональд Ф. Олсон підписав проклямацію, а 21-го січня „Нюз Трибюн" помістила довший допис з програмою Свята, подаючи, інформації про підписання посадником міста проклямації і виїмки з неї.

22 січня в годині 8-ій рано на площі перед міською Управою вивішено український і американський прапори, й не зважаючи на холодний і робочий день, численно зібрана громада, відспівала „Ще не вмерла Україна".

Концерт, завершив святкування. Він відбувся 24-го січня, о годині 5-ій по полудні в Українському Народному Домі, при виповненій вщерть залі. о. Монс. С. Сулик молитвою відкрив академію, хор відспівав американський гимн. Святочну доповідь виголосив проф. М. Чировський. Місцевий хор Боян, під диригентурою проф. Р. Левицького, відспівав кілька пісень, діти - Оля і Евген Науменки продеклямували віршик, а тоді проф. Р. Левицький, під акомпаньямент бандури, проспівав дві історичні пісні.

Відспіванням „Ще не вмерла Україна" закінчено Свято. Програмою проводив В. Гладич.

П. Н.

Український прапор на ратуші Сан Франсіска

Річниця дня незалежности української держави в Сан Франсіско утривалиться в пам'яті не тільки наших громадян, але теж усіх американських громадян того міста. В цьому дні, 24-го січня, повівав український прапор на будинку міської управи поруч американського. Посадники міст, Сан Франсіско, Овкленд і Сан Хозе проклямували день української державности, заохочуючи всіх громадян взяти активну участь з українцями і ці проклямації були відчитані на святочній академії.

Треба відмітити дуже відрадне явище активної участи молодої ґенерації, яка вже виховувалася тут, і всеціло включилася в політично-громадське життя наших організацій. Учасниками всіх імпрезових точок були саме представники цієї генерації. Виголошено дві доповіді, щоб поінформувати всіх присутніх про історичні події того періоду. В українській, гарній літературній мові відчитав інж. П. Пясецький, сеньйор пластун, в англійській відчитав інж. Ю. Маренін. Виступив маестро Є. Маслюк, із своєю музикальною родиною (троє доростаючих дітей), потім відспівали дует В. Шавлач і М. Черепенко,. Танцювальна група виконала танки під проводом В. Шавлач. Деклямували молоденькі Шулежко і Базальська. Акомпаніювала Г. Стеців, голова Союзу Укрїнок. Академію відкрив голова Відділу УККА мґр О. Кладко, а проводив нею інж. В. Візір.

А. А.

Честерська громада відзначила Великі Роковини 22-го Січня

Починаючи від 1957-го року честерська громада відзначує щороку дві незабутні дати новітньої української історії, а саме свято Самостійности й Соборности України.

Урочисто відмічено ці дві великі дати й цього року. Окрема делегація, з рамени Відділу УККА, відвідала посадника міста Джана Накреллі, ще при кінці грудня 1970-го року та подала йому петицію: про проголошення 22-го січня — Днем Української Незалежности та про дозвіл відбути ці святкування на площі біля Міської Управи. Посадник міста, котрий щороку співпрацює з нашою громадою, вповні погодився з нашою просьбою та прирік свою повну піддержку в цій справі.

Тиждень перед цими святкуваннями місцева радіовисильня, що має свою українську годину, яку провадить інж. Андрій Забродський, дозволила голові місцевого Відділу УККА мґ-рові Володимирові Сичові виголосити 15-хвилинний коментар на тему 22-го січня, а також місцева англомовна преса (Daily Time) прийняла та вповні передрукувала лист підписаного про значення 22-го січня для українського народу та явну критику західньоевропейського світу, що в той час не розумів лиха, яке йшло зі сходу від Москви і через цю легковажність платить сьогодні на полях В'єтнаму, Кореї, Камбоджі і ін.

Daily Time помістив дві інші нотатки про святкування 22-го січня нашою громадою, включно з фотознімками, як діти української католицької школи в народних строях в дні 22-го січня вручають посадникові китицю живих цвітів, як символ вдячности за співпрацю з нашою громадою.

Святкування 22-го Січня почалися того ж дня о годині 9-ій ранку на площі біля Міської Управи. Відкрив його підписаний короткою промовою про значення 22-го січня в історії українського народу, представляючи посадника міста зібраній громаді. Офіційну частину свята розпочато відспіванням американського гимну, що його виконала п-і Гавриляк.

Промови виголосили: всч. о. Р. Семінак по-англійськи, а Мирон Кий по-українськи. Обі промови були суттєві, наповнені історичною правдою, повні глибоких актуальних думок.

Після промови англійською мовою заповідач представив посадника громаді й попросив його відчитати деклярацію про встановлення Українського Дня Незалежности 22-го січня, а в тій же хвилині піднято вгору український національний прапор і він повівав цілий день на міській будівлі поруч американського.

Після цього Іван Беркута, пастор української баптистської церкви відчитав молитву, згадуючи дні 22-го січня і тих героїв, що ті події творили і життя своє принесли в жертві батьківщині. Свято закінчено відспіванням українського гимну.

Друга частина святкування відбулася 24-го січня 1971 р. в приміщенні української католицької школи в годині 5-ій по полудні. В програму цих святкувань входили: реферат про 22-ге Січня і сучасне положення на Україні, що його виголосив запрошений з Балтимору гість, редактор Осип Зінкевич, і відчитання двох віршів на тему дня.

Доповідач наводив цитати поем і листів засуджених в Україні українських поетів, письменників і науковців, які, не зважаючи на переслідування, не коряться, і радше принимають тюрми і заслання, як зраду перед своїм народом. Закликом до консолідації всіх творчих сил українського суспільства на вільній землі Америки та інших країн західнього світу для оборони свого народу — закінчив він свій реферат.

Після реферату, Володимира Михавлова, учителька української мови в цілоденній українській католицькій школі, прочитала два вірші: „Яка краса відродження країни" О. Олеся та „А що в Софійському" П. Тичини.

Відспіванням українського національного гимну закінчено ці святкування.

Мґр Володимир Сич

Роковини 22-го Січня в Гартфорді

Губернатор стейту Коннектикат проголосив день 22-го січня „Українським днем" з нагоди 53-ої річниці проголошення України незалежною державою, так подано в деяких американських щоденниках стейту. Американці приносили газети, щоб показати українцям, що вони цікавляться їхніми проблемами. Новий Губернатор стейту Коннектикат, Т. Мескіл, прийняв українську делеґацію, що складалася з представників Відділів УККА майже цілого стейту, під проводом д-ра М. Снігуровича. 22-го січня повівав український національний прапор на Капітолю стейту поруч американського. Окрім того, посадник міста Гартфорду, А. П. Юселло, проголосила 22-го січня „українським днем" і синьо - жовтий стяг повівав на будинку міської управи. В неділю, 24-го січня, рано відправлено Служби Божі в церквах обох віроісповідань, а о год. 5-ій по полудні старанням Відділу УККА відбулася в залі Українського Народного Дому святочна академія.

Академію відкрито відспіванням американського гимну, а тоді інж. Я. Лучкань вступним словом започаткував програму. Арх. І. Гарасимяк прочитав проклямацію губернатора Т. Мескілла, а У. Вінярська прочитала проклямацію посадника міста Гартфорду. Інж. Я. Лучкань представив всім головного промовця свята - проф. М. Воскобійника. Проф. М. Воскобійник у своїй промові дав перегляд подій 22-го січня 1918-1919 рр., а тоді, натякнув, щоб ми не сходилися лише відсвяткувати 22-го січня, як історичну подію та розійшлися, але для того щоб винести рішення, що ми повинні зробити на майбутнє. Такі рішення повинні пожвавити працю наших організацій чи навіть поодиноких осіб, як напр: боротися всіми доступними засобами проти Москви так, як тепер борються жиди в справі своїх засуджених братів у Ленінграді; об'єднати нашу молодь, що є в рядах Пласту, СУМА, ОДУМ ітд., в одну силу, щоб мала кращу змогу діяти й жити по дружньому; підтримувати зв'язки з поневоленими народами та йти разом з ними проти нашого спільного ворога; жити мирно з російським народом, якщо останній зречеться всіх претенсій відносно України; створити патріярхат Української Католицької Церкви, від якого залежить доля не тільки українців католиків, а цілого українського народу; підтримувати УНРаду, СКВУ УККА, КУК та всі організації, бо це прояв живучости української громади в діяспорі".

В мистецькій частині виступив квартет „Каравана" й відспівав слідуючі пісні: Збудись могутня Україно", „Ой нагнувся дуб високий", „Світить місяць" (Марш куреня бойків УПА) і був нагороджений щиросердечними оплесками. Учні Вечірньої Школи Українознавства: А. Гарасимяк продекламував віш Л. Храпливої „22 січень", а М. Рудик вірш Л. Полтави „Я є Українець". Квартет „Каравана" відспіванням пісень: „Ой верше, мій верше", „Тихо над річкою", „Загоріла золота заграва" і „Мої ясени" (додаток) закінчив мистецьку частину. Відспіванням національного гимну закінчено академію.

І. Т.

Відзначення Січневих Актів у Лігай Веллі

Українська делеґація у посадника Аллентавну при підписанні Проклямації Українського Дня 22-го січня 1971. Стоять зліва: А. Гелитканич, О. Клисяк, О. Білинський, Анастазія Гудз, І. Стасів, М. Іванів, Анна Строт; посередині — Клиффорд С. Бартолом'ю, посадник Аллентавну, б. монс. С. Тиханський, о. І. Малащук, прот. В. Чекалюк, о. мітрат А. Дворакієвський.

Цьогорічні святкування Актів Української Державности і Соборности були започатковані підписанням Проклямацій Українського Дня посадниками міст: Аллентавну, Бетлегему і Істону, які прийняли українські делеґації, покликані Відділом Українського Конґресового Комітету Америки в Лігай Веллі та вивішенням українських прапорів на щоглах міських будинків, при співах національного гимну.

Окремо приготованою Відділом УККА святочною академією, що відбулася в неділю 24-го січня ц.р. в авдиторії св. Івана Хрестителя в Нортгемптоні, Па., завершено святкування історичних Актів.

Академія, очолена почесним комітетом, складеним з українського духовенства обох віроісповідань, розпочалася привітальним словом голови Відділу УККА Р. Гарасом і молитвою, проведеною б. монс. С. Тиханським.

Національні гимни: американський і український виконала на фортепіяні професор Зоя Маркович, а після того продунали слова Четвертого Універсалу, прочитані М. Івановим.

Проф. Лев Шанковський у доповіді відтворив картини історичних днів, що сталися 53 роки тому, пройшов епопею боротьби українського народу впродовж десятиріч та зупинив увагу громади на духовних процесах в окупованій Україні, й новітніх борців: Валентина Мороза, Караванського, братів Горинів і інших, що борються за Акти 22-го січня.

Після доповіді Марійка Когут, студентка музичної консерваторії у Філядельфії, при супроводі проф. Зої Маркович виконала на скрипці „Думку" і „Серенаду" Мих. Гайворонського. Вірш „Дзвони в Україні" Переяславця продеклямував молодий юнак Б. Хорват. Леся Романець, Маріяна Гаманюк і Марійка Лужецька — тріо „Соловейки" — гордість Осередку СУМА у Філядельфії, під керівництвом проф. Зої Маркович, відспівали дві пісні: „Чи чуєш мій друже" і „Завтра в далеку дорогу" — в обробці Зої Маркович.

Другу частину Академії розпочато святковим відчитанням Проклямації, виданої посадником міста Аллентавну Кліфордом С. Бартолом'ю. Відчитав її студент Ігор Гудз, а після того слідувала доповідь англійською мовою професора-асистента чужинецьких мов Мюлинберзького коледжу Альберта Кіпи. Він зупинився на обставинах, в яких творилася Українська Держава у періоді 1918 - 1921 рр. Згадуючи велетнів української духовости: Тараса Шевченка, Івана Франка і Лесю Українку, якої сторіччя з дня народження відзначається в цьому році, переплітав свою доповідь словами Лесі Українки з поеми „Контра спем сперо", що підтвердило аналізу історичних аспектів боротьби українського народу.

Дует — сестри Марійка й Ірина Когут виконали на скрипках дві українські народні мелодії, а Оля Білозор-Цегельська продеклямувала „22-го січня 1918 р." Б. Вістового.

Знову виступило тріо „Соловейки" й проспівали: „На могилах борців" Гнатишина, „Чорнобривці" Верменича й на додаток „Зірвалася хуртовина".

Свято завершив молитовним словом о. мітрат А. Дворакієвський, а проф. Зоя Маркович заінтонувала на фортепіяні: „Не пора", відспіване присутніми на залі.

Ролю конферансьє виконувала Оля Білозор-Цегельська.

Про ці святкування були звідомлення в місцевій пресі й радіо.

І. Стасів

У КИЄВІ ВІДБУВСЯ 2-ИЙ ТАЄМНИЙ З'ЇЗД РОДИЧІВ В'ЯЗНІВ...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

леграм, але ні на одно повідомлення ви не відповіли. Це ще раз потверджує ваш розрахований курс такого відношення до віруючих у нашій країні.

Скільки б століть не відійшло у вічність від днів кровожадного Нерона, людство не забуде і з жахом буде пригадувати те, що він вчинив над християнами, бо вчинки його йдуть услід за ним. „Слави" Нерона ми не бажаємо вам. Бажаючи кращих днів і кращого для народу, ми безперестанку нагадували вам волю Божу і ваше фактичне відношення до віруючих ми показували в дійсному насвітленні.

Сьогодні, коли ми зібрались на 2-ій Всесоюзний З'їзд родичів в'язнів ЄХБ, за гратами в'язниць мучаться 168 наших батьків, матерів, синів, дочок і дітей за Слово Боже і визнання віри в Бога. Все це діється на тлі міжнародних запевнень про повну волю слова, віровизнання тощо в СССР.

В'язниці та тяжкі умови в таборах підірвали здоров'я багатьом віруючим, а чимало з них так і не повернулися до дому. Вони закінчили своє життя за колючим дротом, як герої віри. Ви помилково прийняли курс ліквідації Ради Церков ЄХБ, яку ви жорстоко переслідуєте, і дали накази арештувати братів: Крючкова Генадія Костянтиновича — предсідника Ради Церков, і Винса Георгія Петровича — секретаря Ради Церков. Члени Ради Церков — Дубовий С. Г., Якименков П. А. та інші не мають прав жити вдома.

З'їзд звертається до вас і нагадує вам наші позиції, які ми переслали вам від 1-го Всесоюзного З'їзду родичів в'язнів, членів Церков Євангельських Християн - Баптистів, що страждають за Слово Боже в СССР, і знову звертаємось до вас із домаганням свободи:

1) визнання своєї віри і рівних прав для всіх віруючих і їхніх дітей в питаннях волі особистости, в праці та для освіти;

2) припинити переслідування Ради Церков ЄХБ.

3) звільнити та реабілітувати наших рідних;

4) повернути відібраних дітей;

5) повернути конфісковані доми;

6) повернути забрану літературу та „штрафи".

Нехай же сльози батьків і матерів, сльози сиріт-дітей і невинна кров мучеників-християн нагадують вам про великі злочини на землі — гонення на християн і нехай вони пом'якшать ваші серця.

У наслідку арешту предсідника Ради родичів в'язнів ЄХБ, нашої сестри Винс Лідії Михайлівни, адреса для відповіді тимчасово зміняється. Відповіді просимо писати на адресу: УССР, м. Краснодон, ул. Підгірня 30, Ритиковій Галині Юрівній.

З доручення 2-го Всесоюзного З'їзду родичів в'язнів членів Церков ЄХБ, що страждають за Слово Боже, підписали: Классен М. П., Филипова А. Д., Румачик Л. В., Голева Д. В., Урапова Є. А.

Оприлюднюючи один із 13-ти документів таємного З'їзду в Києві, Управа Об'єднання Українських Євангельсько-Баптистських Церков у ЗСА просить усіх християн, не залежно від їхнього віровизнання та церковної приналежности, молитися за мучеників за віру в Україні та в цілій новітній тюрмі народів — СССР.

Управа ОУЄБЦ у ЗСА

З ТЕАТРАЛЬНОЇ ЗАЛІ

Тріюмф Медеї — Левицької в Ню Йорку

Ню Йорк (Л.П.). — Вистава трагедії в одній дії „Медея" французького письменника, драматурга і філософа Жана Ануї, в українському перекладі Миколи Понеділка, була всеціло тріюмфом найвидатнішої сучасної української актриси за кордоном Віри Левицької, якій старався гідно дотримати кроку увесь невеликий ансамбль відомих акторів: Марія Степова-Карп'як в ролі Няньки, Богдан Паздрій в ролі зрадливого Ясона, Володимир Шашаровський, він же і режисер, в ролі підступного царя Креона і Євген Левицький, як Післанець та Вартовий.

Театр у П'ятницю з Філядельфії показав цю трагедійну і глибоко-філософську річ в майже заповненій великій залі Фешен Інституту на 27-ій вулиці, в суботу „нещасливого" 13-го числа лютого місяця, заперечивши Медеєю погану славу „13-тки". Культурний глядач, в тому й чимало молоді з вищих шкіл і навіть із середніх шкіл та Шкіл Українознавства, по-різному сприймав трагедію жінки, яка втратила все, включно із своїми дітьми, на шляху до влади над усім, а найбільше в дорозі до влади над власним серцем. Але широко обговорювана в европейських мистецьких колах п'єса Ануї дійшла до українського глядача і слухача повністю і всеціло через блискуче виконання акторкою заголовної ролі, чому допомагала навіть її розкішна одежа та оформлення сцени Володимиром Бачинським — велика трагічна маска, що змінювалася в залежності від продуманого, промовистого освітлення.

Вистава „Медеї" в Ню Йорку була культурною подією, як нею була й поява цієї проникливої трагедії Ж. Ануї у Франції у 1940-х роках.Подію утривалила культурно видана програма.

Вистава „Медеї" показала також, в тому й „Театрові у П'ятницю", що український Ню Йорк має добірного, вимогливого і вдячного глядача.

Дисонанс: в залі був перекладач „Медеї" на українську мову письменник Микола Понеділок. „Медею" настільки важко перекласти, що М. Понеділка треба трактувати як співавтора п'єси. Чому його не викликано для прилюдної подяки за труд і талант?

БУВШІ ЧЛЕНИ ТАНЦЮВАЛЬНОЇ ГРУПИ „ТИРСА"
із смутком повідомляють, що 13-го лютого 1971 р.
несподівано помер на 47-му році життя

бл. п.
ГРИГОРІЙ СОВИЧ

був. провідник групи „Тирса", член СУМА і платник Фонду УККА.

ПАНАХИДА відбудеться в середу, 17-го лютого 1971 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Талярського в Гартфорді, Конн.

Залишив в Україні матір та сестру.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Замість квітів на свіжу могилу
нашої Дорогої й Незабутньої Сестри й Тети
сл. п. **МАРІЇ РАДЗИКЕВИЧ**
складають на Фонд „Церква в Потребі"

Олена ШЕХОВИЧ	20.00 дол.
Дарія й Іван ЯНОВИЧІ	50.00 дол.

НЮ ЙОРК і ОКОЛИЦЯ!

В п'ятницю, 19-го лютого 1971 року
о год. 7:30 веч.
в Домівці Товариства „Дністер"
361-го ВІДДІЛУ УНС
при 119 Еве. „А", між 7 і 8 вулицями в Ню Йорку
— відбудуться —

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ
ОКРУЖНОГО КОМІТЕТУ ВІДДІЛІВ УНС МІСТА НЮ ЙОРКУ і ОКОЛИЦІ

до участи в яких запрошені Урядовці, Представники та конвенційні Делеґати наступних Відділів:

4, 5, 6, 8, 16, 19, 46, 66, 69, 86, 88, 117, 130, 158, 184, 194, 195, 200, 203, 204, 210, 211, 256, 267, 293, 310, 325, 327, 361, 393, 433, 435, 450, 455, 457, 485 і 489.

ПРОГРАМА ЗБОРІВ:

1. Відкриття.
2. Вибір Президії.
3. Приняття протоколу попередніх Зборів.
4. Звіти з діяльности Окружного Комітету.
5. Дискусія над звітами.
6. Уділення звільнення Окружній Управі.
7. Вибір Окружної Управи та Контрольної Комісії.
8. Устійнення та схвалення пляну праці на 1971 рік.
9. Доповіді Головних Урядовців.
10. Дискусія та ухвали.
11. Закриття зборів.

У Зборах візьмуть теж участь
ЧЛЕНИ ГОЛОВНОГО УРЯДУ УНСОЮЗУ і ВАСИЛЬ ОРІХОВСЬКИЙ, обласний організатор на місто і стейт Ню Йорк

Закликаємо всі Відділи і їх уряди та конвенційних Делеґатів, як і інших активних союзовців, взяти участь у цих Зборах.

ПІСЛЯ ЗБОРІВ — ПЕРЕКУСКА

ЗА УПРАВУ ОКРУЖНОГО КОМІТЕТУ:

ІВАН ФЛИС, голова — МИКОЛА ХОМАНЧУК, секретар

Увага! БОФАЛО, Н. Й. Увага!

НАДЗВИЧАЙНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ
Т-ва св. Миколая, 127 Відділ УНС
в БОФАЛО, Н. Й.
— відбудуться —
в неділю, 21-го лютого 1971 року
в залі Української Католицької Церкви
СВ. МИКОЛАЯ
при вул. Филмор і Онайда в Бофало, Н. Й.

На порядку нарад дуже важні справи.

В зборах візьме участь представник УНСоюзу, обласний організатор ВАСИЛЬ ОРІХОВСЬКИЙ

Участь усіх Членів Товариства побажана і конечна.

Початок о год. 4-ій по полудні

Атанас Кобрин, голова — Анна Гаравус, секретарка

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ
— проголошує —
НА АКАДЕМІЧНИЙ РІК 1971-72

ТРИ СТИПЕНДІЇ У ВИСОТІ

$1,000, $600 і $400

Стипендії будуть признані Стипендійною Комісією УНСоюзу, студентам визнаних каледжів та університетів у ЗСА і Канаді, які є членами УНСоюзу щонайменше два роки, на основі їх студійних досягнень (поступу в науці), предмету студій та потреби фінансової допомоги.

Подання слід вносити до 31-го березня 1971 р. на окремих друках, по які слід звертатися на адресу:

UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, INC.
81-83 Grand Street Jersey City, N.J. 07303

25-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ
ОБ'ЄДНАННЯ ПРАЦІВНИКІВ ЛІТЕРАТУРИ ДЛЯ ДІТЕЙ І МОЛОДІ ОПЛДМ
в МІННЕСОТІ
під патронатом
ОКРУЖНОГО КОМІТЕТУ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

В 100-літню річницю з дня народження Василя Стефаника, Лесі Українки і Леся Мартовича та в 25-ліття праці ОПЛДМ
відбудеться в МІННЕАПОЛІС, Мінн.
в залі при Церкві СВ. АРХ. МИХАЇЛА
в днях 27 і 28 березня 1971 року

ВИСТАВКА КНИЖКИ І ГРАФІКИ
під кличем:
„УКРАЇНСЬКА КНИЖКА ШУКАЄ ПРИЯТЕЛІВ"

ЮВІЛЕЙНИЙ КОМІТЕТ ОЧОЛЮЄ:
емер. проф. О. Грановський-Неприцький

ЧЛЕНИ ЮВІЛЕЙНОГО КОМІТЕТУ:

Високопреподобні Отці: Антохій, Годинський, Дорош, Кість, Кмит і Шпаченко.

Панове: Вакіряк, Воробій, д-р Гренчишин, Домбровський, інж. Єрмоленко, д-р Дороцак, Каркоць, д-р Козак, мґр. Король, д-р Лисий, проф. Михайлевич, інж. Наливайко, Папіж, мґр. Пипко, проф. Петришак, д-р Попович, проф. Пловак, Семенюк, О. Соловей, Станиславів, інж. Степчук, Таратула, інж. Тисовський, інж. Янович.

Адреса Представництва: Association of Ukrainian Writers for Children, c/o W. Pakulak
2435 — 17th Avenue So., Minneapolis, Minn. 55404
U.S.A.

ШИРОКО РОЗГОРТАЄТЬСЯ ЗБІРКА ФОНДІВ...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

майбутньому знову до ФКУ пожертвою".

Тисячадолярові пожертви вплинули також від д-ра Ярослава і Лариси Музичин з Кентону, Володимира і Христини Болюбашів із Торонто в Канаді, Катрі і Степана Шипилявих з Боффало, Віри і Антона Шуменків з Ню Йорку.

В УКРАЇНСЬКОМУ БОФФАЛО: ЛЮТИЙ — МІСЯЦЬ ФКУ

Комітет ФКУ в Боффало розпочав посилену збіркову кампанію на встановлення другої катедри українських студій в Гарвардському університеті. Ця акція триватиме цілий місяць лютий ц. р. і буде вона одна з найбагаще підготованих і переведених збіркових кампаній.

Зусилля Комітету ФКУ йдуть в двох напрямках: а) рзголосити, спопуляризувати справу ФКУ; довести до свідомости якнайширших кругів громади повне зрозуміння необхідної потреби творення Гарвардського Центру Українських Студій, визначаючи це як корисне, першорядне завдання кожного українця, б) сконтактуватись безпосередньо і особисто з потенційними фундаторами — жертводавцями.

Для популяризування кампанії ФКУ, для захоти жертвувати на ту ціль, Комітет користується радіопрограмами Василя Шарвана. Пан Шарван є головою Комітету ФКУ. Заклики, коментарі, гутірки, пояснення, проголошування імен жертводавців — все те в користь ФКУ, лунають на хвилях етеру. Перша така радіо-передача була вже передана 30 січня ц. р. із словом голови Комітету ФКУ та коментарем проф. Сагана. Цілий ряд провідних громадян, активних діячів виступає в радіо із словом захоти і підтримки для ФКУ. Говорили або говоритимуть о. шамб. д-р Івахів, о. Павлишин, д-р Сайкевич — голова Відділу УККА, проф. Бережницький від Пласту, д-р Грепишин — член Наукової Ради ФКУ, Зеня Дідущак — голова Студентської Громади, п. Лисак від СУМА, д-р Лоза, проф. Саган — член Наукової Ради ФКУ, від Організації Визвольного Фронту, д-р Стецьків — член Комітету ФКУ, п. Шарван і п. Шипилявий — довголітній і неструджений секретар ФКУ в Боффало.

Одночасно Комітет ФКУ розсилає листи та інший інформаційний матеріял до всіх українців в тій околиці. В листах: заклик — допомогти довершити добре діло.

В церковних Бюлетенях також друкуються звідомлення про ФКУ. А добрі отці душпастирі в церкві заохочуватимуть вірних до підтримки справи ФКУ.

Врешті Представники ФКУ у значно збільшеному числі, бо ними стане багато відпоручників з майже кожної діючої в Боффало української організації, сконтактуються безпосередньо з потенційними жертводавцями, відвідуючи кожну українську хату.

КОМІТЕТ ФКУ В ДІТРОЙТІ

В зусиллях за здійснення задуму Фонду Катедр Українознавства українська громада в Дітройті і зокрема Комітет ФКУ в тій місцевості завжди займали одно із перших місць. Збіркову кампанію ФКУ ведено там інтензивно, пляново, пильно і неструджено.

Головна Екзекутива ФКУ намагалася вже в 1961 р. створити в Дітройті бодай невеличкий Комітет, але вдалось це вчинити щойно в 1963 р. Комітет очолила тоді д-р Валентина Савчук, а секретарем став Ярослав Ромах. Початок кампанії ФКУ був важкий. Д-р Савчук у своєму річному звіті з праці, висловила таку думку: „Якщо Вам хтось скаже, що збірка на ФКУ — справа легка, не вірте. Але, якщо хтось каже, що це справа неможлива, — також не вірте". І це твердження тодішньої голови ФКУ в Дітройті стало на кілька років немов би мобілізуючим кличем для десятків представників ФКУ в різних українських скупченнях.

При кінці 1970 р. д-р Савчук з приводу невідрадного стану здоров'я уступила із становища голови, залишаючи за собою сім років паданої підтримки для справи ФКУ. Крім того д-р Валентина Савчук, складаючи пожертву до ФКУ у висоті 1,400.00 дол., стала теж меценатом ФКУ.

Комітет ФКУ очолив тепер д-р Володимир Мигаль, активний громадський діяч, голова місцевої клітини Т-ва Українських Лікарів.

З кінцем 1970 р. грошові пожертви до ФКУ від українців Дітройту і його околиці досягли суми понад 60 тисяч долярів. В табелі вплат до ФКУ Дітройт заняв третє місце: по Ню Йоркові — понад 110 тисяч долярів і Чикагові — понад 63 тисячів долярів.

Комітет ФКУ в Дітройті опрацьовує плян дальшого ведення збіркової кампанії. Його особовий склад значно збільшився. Мабуть ніде серед українських зорганізованих спільнот не було ще так численного Комітету. Комітет в Дітройті начислює 70 осіб. І це — діловий Комітет, Комітет для праці, не для почестей.

В Дітройті, всі дотеперішні представники ФКУ були дуже працьовиті, але при тому дуже скромні. Коли хтось із Головної Екзекутиви ФКУ намагався дякувати пані д-р Савчук, чи п. Ромахові, чи інж. Панчакові, чи другим за працю і посвяту, то відповідь завжди була: „це не я, це ми всі разом".

Всі почесті і заслуги з приводу довершуваного першорядного і корисного діла, ті українські люди з Дітройту — представники ФКУ клали у стіп цілої української спільноти в цій країні. Могло б здаватися, що 70-членний Комітет завеликий. Одначе для ведення збіркової кампанії він може ще трохи замалий. Жидів в Піттсбургщині є коло 15 тисяч. Для переведення тієї, чи іншої збіркової кампанії, а бо вони у них ведуться під кутом збігання жидівської ідентичности, жиди тих околиць творять 1,000 членний збірковий комітет. І три мільйони долярів збирають за три дні.

Всі члени Комітету ФКУ в Дітройті це вже давно меценати, добродії, або фундатори. Від кожного з них вплинула значніша пожертва до ФКУ, а крім того вони віддають ще для справи ФКУ свій час і труд. Чи не варто із вдячности за ту гідну їхню громадську поставу, бодай подати їхні прізвища.

Ось вони:

Д-р Володимир Мигаль — голова, Ярослав Ромах — секретар, І. Білоус, М. Богданович, З. Бреадан, Р. Будяк, Олександра Богай, Д. Чубатий, А. Дейнека, І. Демків, Оля Дужа, Ірена Джуль, В. Федорак, А. Газда, Т. Гелемей, З. Гоїв, П. Гайда, В. Гнатчук, д-р Т. Гнатчук, Стефанія Годів, Я. Голуб, Богдана Гривнак, І. Гриньків, М. Ільницький, Л. Казісвич, М. Когут, В. Колодчин, І. Котелко, В. Коваль, Марія Козак, О. Козар, Я. Кривий, Я. Крупяк, В. Кузьмин, д-р Д Квітковський, М. Лаврин, М. Легета, А. Лісікевич, О. Лободюцький, В. Лопатяк, Р. Мазяк, М. Максимюк, А. Маринюк, Е. Михалович, В. Огар, В. Папіж, В. Петріна, Дарія Ілісецька, В. Приймак, Е. Репета, І. Рожак, д-р Валентина Савчук, Теодозія Стельмах, І. Смерека, Р. Стефанюк, Р. Татарський, В. Тустанівський, С. Щуровський, Одарка Витвицька, Марта Віхорек, О. Ворик, О. Захарків, Емілія Запорожець, Маруся Зарицька, Ярослава Жданів, І. Панчак, Галина Комопада, Джоанет Оначук, В. Каськів, М. Сірий.

Богдан Тарнавський,
Орг. референт ФКУ

МУЖ ПРОВИДІННЯ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

тання з усією реальною символікою Різдва: „Тому то і нам, дорогі в Христі Владики, духовні, ченці і черниці, дорогі браття і сестри, треба також застановитися над тим, з чим ми приходимо до Христових ясел і з чим ми відходимо?" А для безспірної підтримки свого заклинання приводить Первоієрарх тверді слова Творця із Старого Завіту: „Не покажуйся передо мною з порожніми руками!" (Вихід 34, 20).

Такий сенс морального обов'язку характеризує у високій мірі передусім нашого духового батька, і тому він в праві першим вимагати і від інших — Єпископів, своїх співбратів, священиків і вірних. Від усіх: кому дано більше, від того більше.

З ролі мудреців-вірхвів у таїнстві Боговоплочення витягає для нас іншу науку Блаженніший Йосиф. Нам треба мудрости, глибокої життєвої мудрости і такої, що оправдана минулим і досвідом власної історії.

„І для нас і нашого життя, це в сотий раз наука,

щоб не зачинати від себе, але почитати своїх святих, шанувати своїх заслужених мужів і героїв, берегти якнайдбайливіше свої історичні, культурні надбання і загалом усю культуру нашого минулого перед знищенням і загибіллю, будувати свою Церкву і свою державу та ціле майбутнє на положеннях вже у княжій добі основах, на знанні своєї історії, і на любові та плеканні своєї творчости і своєї спадщини, та й шукати в них найрямних на будуче".

Терпкі і стократ правдиві слова безсмертного Шевченка про „свою мудрість" прояснюють цю історіософічну думку Кир Йосифа. Поряд з цим і в останньому посланні, як у багатьох виступах Верховного Архиепископа, червоною ниткою проходить заклик до єдности, до почуття єдиної спільноти усіх українців у світі, без чого наша спільнота не матиме жодних перспектив:

„Ми прийшли вже з'єднені, з почуттям національної свідомости й соборности, хоч розсіяні по цілому світі, і відійти ми повинні ще тісніше злучені. Ми мусимо раз назавжди позбутися всяких провінціялізмів, поділів на групи і згуртування, і всі виступати як один український народ в обороні Святої Помісної Церкви, державности і наших прав. Ми прийшли з'єднені патріярхальним устроєм, прийняттям одноголосно й одноду шно нашою ієрархією, духовенством і вірними. Чи мали б ми цей найсильніший, надприродний церковний вузол розривати і марнувати наші та батьків наших зусилля і досягнення?"

Заклики до єдности й обопільні викиди собі щодо загумінковости й провінціялізму не раз падають у наших промовах та газетних статтях. Вони, так би мовити, навіть здебальшого втратили їх зміст у нашій злободневній дійсності. Але коли ці слова чуємо з найвищого місця і коли вони падають відповідально і категорично, справді до тоді треба всім застановитися і провести іспит сумління. Не кидає бо наш Первоієрарх слів всуе. Таких закидів ще не впало з його уст. Видно, відчуває він у них велику небезпеку для нашого національного і релігійного існування. Варто також над тим усім призадуматися і взяти не лише до серця, але й до розуму ці настанови.

СТВОРЕНО НОВУ СТАНИЦЮ ПАБНА

Маямі. — В місті, де є динамічна антикомуністична іміграція з кубинців, втікачів від режиму Кастра, створено 29 січня Станицю ПАБНА — Американських Прихильників Антибольшевицького Бльоку Народів. Тижневик „Українське Народне Слово" з 11-го лютого повідомив, що Станицю ПАБНА було створено з ініціятиви місцевих громадських діячів. На засновуючих зборах вибрано Управу Станиці, яку очолив інж. Богдан Неганів, заступником голови вибрано о. мит. Дмитра Савку. Станиця ПАБНА буде змагати до скоординування зусиль усіх антикомуністичних елементів у Маямі.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

СТЕПАН ЛУЦЬКИЙ — член УНС Відд. 256 Б-ва св. Ів. Хрестителя в Ріверґед, Н. Й., помер 12 січня 1971 р. на 61 р. ж. Нар. в Ню Йорку, Н. Й., і став членом УНСоюзу в 1956 р. Полишив у смутку дружину Франціску, сина Степана мол., брата Михайла і сестру Катерину. Похорон відбувся 14 січня 1971 р. на цвинтарі св. Ізидори, Ріверґед, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Ольга Недошитко, секр.

ТАТЯНА СТРУТИНСЬКА — членка УНС Відд. 112 С-ва св. Марії в Парма, Огайо, померла 16 січня 1971 р. на 78 р. ж. Нар. в с. Білич, Україна, і стала членкою УНС в 1917 р. Полишила в смутку мужа Степана, доньки: Маріо-Люїзу, Анну, синів: Івана і Петра, 7 внуків та 9 правнуків. Похорон відбувся 19 січня 1971 р. на цвинтарі св. ап. Петра і Павла в Пармі, Огайо.

Вічна Їй Пам'ять!
Марія Капраль, секр.

СТЕФАН БЕРЕЗА — член УНСоюзу Відд. 306 Т-ва І. Франка в Лінден, Н. Дж., помер 20 січня 1971 р. на 89 р. ж. Нар. в с. Дички, пов. Рогатин, Україна, і став членом УНС в 1926 р. Полишив у смутку сина Івана, 2 дочки: Катерину і Терусю, 4 внуків і 2 правнуків. Похорон відбувся 24 січня 1971 р. на цвинтарі св. Гертруди, Равай, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
Анна Зуйко, секр.

Проф. ІВАН МИХАЛЬЦЕВИЧ — член і касир УНС Відд. 221 Б-ва св. Стефана в Чикаго, Ілл., помер 4 лютого 1971 р. на 64 р. ж. Нар. в с. Доровів, пов. Самбір, Україна, і став членом УНС в 1949 р. Полишив у смутку дружину Анну, 2 синів: Ореста і Романа та їх дружини. Похорон відбувся 6-го лютого 1971 р. на цвинтарі св. о. Миколая в Чикаго, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!
Т. Шпікуль, секр.

ВОЛОДИМИР ВЕНГРИНОВИЧ — член УНС Відд. 59 Т-ва Укр. Січ в Бриджпорт, Конн., помер 5 січня 1971 р. на 78 р. ж. Нар. в с. Ганщин, пов. Рогатин, Україна, і став членом УНС в 1916 р. Полишив у смутку сина Михайла, доньку Марію та 4 внуків. Похорон відбувся 9-го січня 1971 р. на цвинтарі св. Івана в Стратфорд, Конн.

Вічна Йому Пам'ять!
М. Галькевич, секр.

ТАРЗАН, Ч. 6510. Вамбі інформує Тарзана про воєнне рішення

Ці гості, що називаються Тарзан і вождь Дикий Кіт, приносять привіт і дарунок тобі, мій достойний батьку, від твого приятеля Меду, з племени лікуючих мужів! Хай доля дасть тобі багато днів, Тарзане! Я чув твоє ім'я! Нічого злого не сказано про тебе! Але ти приходиш в поганий день, Тарзане! Списоносці батузи вбили бонгів і вкрали дітей бонгів. Настав час для нас наскочити на край батузів і вбити батузів!